

Beschouwing over de brief van Jakobus

J.N. Darby

Zoals verschenen in de jaargang 23 (1880) van “De Bode des Heils in Christus”

INLEIDING.

De brief van Jakobus ontvouwt niet de leer der genade, hoewel de vrije, goddelijke genade daarin duidelijk erkend wordt. (Hoofdstuk I : 18.) Wij vinden in dezen brief den aard van het werk Gods *in* ons, en niet zijn werk *voor* ons. - de verlossing door het kostbaar bloed van Christus. Het is een praktische brief, de heilige gordel voor onze lende; hij wil, dat het praktische, uitwendige leven van den Christen in overeenstemming zij met zijn goddelijk, inwendig leven, en dat de wil van God een wet der vrijheid voor hem zij. Hij spreekt noch van de verlossing, noch van het geloof, als het middel om de vrucht dezer volbrachte verlossing deelachtig te worden. Aangezien er reeds velen tot de belijdenis van den naam van Christus gekomen waren, dringt Jakobus er op aan, dat de oprechtheid van deze belijdenis zich door de werken zou openbaren, daar deze werken *voor anderen* het eenige bewijs zijn van de werkzaamheid van het ware geloof in het hart; want het geloof werkt door de liefde, (Gal. V : 6.) d.i. in de nieuwe schepping. (Gal. VI : 15.) Deze nieuwe schepping en haar karakter, zoowel als de wijze, waarop zij zich in het tegenwoordige en zichtbare leven voor het oog der menschen vertoont, wordt door Jakobus in zijnen brief voorgesteld.

Jakobus bleef te Jeruzalem, om de kudde aldaar te weiden, en wel voornamelijk het joodsche gedeelte der gemeente. Wij troffen hem dikwerf aan in de geschiedenis des evangelies, en wel als de leidsman van de joodsche kudde, eer deze van de natie afgezonderd was. In den brief aan de Hebreërs worden de Christenen door den Geest Gods vermaand om "uit te gaan buiten de legerplaats", d.i. om zich van de ongeloovige Joden af te scheiden. (Hebr. XIII : 10-13.) Doch toen Jakobus zijnen brief schreef, waren zij nog niet afgezonderd; de Christenen brachten nog altijd offeranden naar de wet. Er was zelfs een groote schare der priesteren aan het geloof gehoorzaam. (Hand. VI : 7.) Het moge ons moeielijk vallen dit te gelooven, doch het is in de Schrift duidelijk bewezen; ook waren zij allen ijveraars voor de wet.

Zien wij, wat ons omtrent Jakobus in de Handelingen der Apostelen wordt meegedeeld. Uit den brief aan de Galatiërs (Hoofdst. I : 19.) weten wij, dat Paulus hem reeds in Jeruzalem ontmoet heeft, toen deze nog geen der andere apostelen, behalve Petrus, had gezien. Voor de eerste maal treffen wij hem dan aan in Hand. XV, waar hij in de vergadering van de apostelen en ouderlingen die plaats vond om te beslissen of de geloovigen uit de volken, al of niet, aan de wet van Mozes onderworpen moesten zijn, het voorzitterschap - als ik dit zoo noemen mag - bekleedde. Zijne uitspraak was beslissend, ofschoon Petrus en Paulus, en al de overige apostelen - behalve Jakobus, den broeder van Johannes, die door Herodes ter dood gebracht was - aanwezig waren. Hierdoor werd de uitspraak van de apostelen en ouderlingen een getuigenis van de joodsche vergadering. God liet niet toe dat de kwestie in Antiochië door Paulus en Barnabas werd beslist. Een zoodanige beslissing zou aan den strijd geen einde gemaakt hebben, maar veeleer twee vergaderingen hebben doen ontstaan. Zoodra toch de Christenen uit de Joden en de vergadering te Jeruzalem de geloovigen uit de volken van de wet vrij lieten, kon niemand zich tegen hunne vrijlating verzetten. Het was derhalve geen zaak, welke de apostelen door hun apostolisch gezag konden beslissen, hoewel zij de beslissing door hun apostolisch gezag bekrachtigden. Eerst had er veel woordenstrijd in die samenkomst plaats, doch daarna kwamen de apostelen en de ouderlingen en de gansche vergadering tot een eenstemmig besluit. Het Jodendom onthief de geloovigen uit de volken van het joodsche juk; en het was Jakobus, die de beraadslaging tot een goed einde bracht met de woorden: "Daarom oordeel ik, dat men hen, die uit de volken zich tot God bekeeren, niet in moeite bringe." (Hand. XV : 19.) Het is niet zeker, of Jakobus een apostel was; vermoedelijk was hij het niet. Hij stond aan het hoofd van de gemeente te Jeruzalem. Daarom zegt Petrus, nadat hij door den engel des Heeren uit de gevangenis bevrijd was, tot hen, die vergaderd waren om voor hem te bidden: "Boodschapt dit aan Jakobus en de broeders." (Hand. XII : 17.) En in Gal. II : 12 zegt Paulus over het gedrag van Petrus te Antiochië: "Want voordat er

eenigen van Jakobus kwamen, at hij met die uit de volken; maar toen zij gekomen waren, onttrok hij zich en scheidde zich af." Wij zien hieruit, hoe Jakobus in de gedachte der Christenen, zelfs van Petrus, hoewel deze een apostel was, verbonden is met de joodsche begrippen, waardoor de harten der Christenen uit de Joden, vooral van die te Jeruzalem, beheerscht werden. Verder lezen wij in Hand. XXI : 18, toen Paulus voor den laatsten keer naar Jeruzalem opging: "Den volgenden dag ging Paulus met ons in tot Jakobus; en al de ouderlingen kwamen daar." Klaarblijkelijk stond Jakobus aan het hoofd van de gemeente te Jeruzalem, en waren in hem de joodsche beginselen verpersoonlijkt, welke in de gemeente te Jeruzalem gehuldigd, en welke door God in zijne groote lankmoedigheid gedragen werden. Deze joodsche Christenen geloofden in Jezus, en "braken het brood in de huizen" doch waren allen ijveraars voor de wet. Zij brachten offeranden in den tempel, en haalden ook Paulus over om dit te doen. (Hand. XXI.) Zij waren nog niet van het volk gescheiden. Hoewel dit alles in den brief aan de Hebreërs veroordeeld wordt, zoo hield het toch stand tot de laatste dagen van het Jodendom.

In den brief van Jakobus vinden wij deze beginselen terug. Hij geeft ons een trouw beeld van den toestand der Joden-Christenen, terwijl Jakobus zelf de vertegenwoordiger en verpersoonlijking van dit systeem was. Zoolang God dit duidde, kon zijn Geest er in werken. De geschiedenis zegt ons, dat Jakobus door de Joden, onder wie hij den naam van den "rechtvaardige" droeg, is gedood, en de joodsche geschiedschrijver Jozefus beweert, dat Jeruzalem om deze euveldaad is verwoest geworden. Na de verwoesting van Jeruzalem verdween dit systeem; en wij kunnen wel aannemen, dat de ware Christenen aan de vermaningen van den brief aan de Hebreërs gehoor gegeven hebben. Er bleven slechts een of twee kleine sekten over, die het Jodendom geheel aanhingen, en daarom spoedig verdwenen. Men noemde ze Nazareners en Ebionieten. Doch wij behoeven ons daarmede hier niet verder bezig te houden.

Dit standpunt van Jakobus en de toestand van de gemeente te Jeruzalem, van de uitwendig met de ongeloovige Joden verbondene Christenen, die echter het brood braken en afzonderlijk hunne eeredienst hielden, vergemakkelijkt het verstaan van dezen brief. Zijne goddelijke ingeving is buiten kwestie. De goedheid van God heeft ons met alle vormen, welke het Christendom had aangenomen, willen bekend maken; daarom naast de anderen, ook deze eerste joodsche vorm, in een tijd, toen de Christenen nog niet van het joodsche volk gescheiden waren. Wij vinden daarom in dezen brief noch de verborgenheden van Gods raadsbesluiten, gelijk in de geschriften van Paulus, noch de verlossing, zooals wij die in sommige brieven van Petrus aantreffen, noch ook het goddelijke leven van den Zoon Gods - in Hem en dan in ons - gelijk ons dit in de geschriften van den apostel Johannes wordt ontvouwd. Het onderwerp van den brief van Jakobus is het praktische leven van de armen der kudde, die nog altijd de synagoge, waar er een was, bezochten, benevens de strafredenen tegen de ongeloovige rijken, die de armen onderdrukten en den naam des Heeren lasterden.

HOOFDSTUK I.

Deze brief is geschreven aan de twaalf stammen. Het volk wordt nog niet beschouwd als onherroepelijk door God verworpen. Jakobus schrijft aan hen, die in de verstrooiing zijn, namelijk aan de Israëlieten, die overal onder de volken verstrooid zijn. Het geloof erkent het geheele volk, zoals Elia (1 Kon. XVIII : 31.) en Paulus (Hand. XXVI : 7.) deden; het erkent het volk, totdat het oordeel Gods volvoerd was. Willen wij Gods besluiten, zijn wil, zijne gemeente, de heerlijkheid van Christus, ons standpunt *in* Christus en onze verheerlijking *met* Christus leeren kennen, dan moeten wij de geschriften van Paulus lezen. In den brief van Jakobus aanschouwen wij de lankmoedigheid van God jegens zijn oud volk, hoewel de vermaning tot hen komt: "Ziet, de Rechter staat voor de deur." (Hoofdst. V : 9.) Hij onderscheidt ongetwijfeld de geloovigen van het overige deel des volks, (Hoofdst. II : 1.) hoewel zij nog niet van het volk afgezonderd waren; doch hunne voorrechten worden niet beschreven. Zij konden die onmogelijk in gemeenschap met de ongeloovige Joden genieten; maar wel konden zij in hun midden het christelijk leven vertoonen; en daarvan spreekt Jakobus. Hij noemt zich geen apostel; doch hij was – niet als een aangestelde ouderling, maar door zijnen persoonlijken invloed - het hoofd der van het Jodendom nog niet gescheiden Christenen. Hij houdt zich steeds met de Christenen bezig en met den wandel, die hun in het midden des volks betaamt. Petrus, die aan een deel van de verstrooide Joden schrijft, spreekt niet van het volk; hij noemt *de geloovigen* het volk, en spreekt van hen als van dezulken, die zich te midden der heidenen bevinden. (1 Petr. II : 10, 11.) De wandel wordt door Jakobus beschreven in bewoordingen, die zelden verder gaan dan hetgeen een geloovige des ouden verbonds betaamde. Men bemerkt, dat hij aan Christenen denkt, doch aan dezulken, die op de onderste trede van de ladder staan, welke tot in den hemel reikt. En aangezien wij ons op aarde bevinden, zoo is deze brief hoogst nuttig om ons den weg te toonen en den geest, door welchen onze wandel moet gekenmerkt zijn, hoe groot ook onze hemelsche voorrechten zijn mogen. Is het licht voor onze harten in den hemel, zoo is nochtans een lamp voor onze voeten niet gering te achten; en dit te minder, daar wij ons te midden van de zoodanigen bevinden, die zich Christenen noemen. De oprechtheid van een christelijke belijdenis wordt in dezen brief getoetst.

Welke nu ook de gemeenschap van de geloovigen met het volk mocht zijn, zoo vooronderstelt toch de schrijver van dezen brief de aanwezigheid van het geloof in hen, tot wie hij zich wendt - van een geloof, 't welk gevonden kon worden bij een Jood, voordat deze in Jezus geloofde (hoewel nu dit geloof in Jezus er bijgevoegd was) - van een waarachtig geloof, 't welk door de werking Gods in hunne harten ontstaan was. Iets dergelijks vinden wij in 2 Tim. I : 5, waar Paulus zelf, afdalende van de hoogte der hem door God geschonken openbaringen, het geloof van Lois en Eunice erkent, en het geloof van Timotheüs met dat van deze vrouwen op één lijn stelt.

De brief begint met "de verzoeken tot beproeving des geloofs" - de kastijding Gods ten nutte der geloovigen. (vs. 2, 3, 12.) Gelijk wij zeiden, waren deze geloovigen nog met het volk verbonden; doch wat Jakobus hier voor oogen heeft, is de belijdenis des geloofs en de kennis van den Heer Jezus Christus. Hij waarschuwt de geloovigen voor den geest, waarin zij, met wie zij verbonden waren, wandelden, en bestraft de laatsten. De Christenen uit de Joden waren in verzoeking; zij werden vervolgd. Hetzelfde vinden wij in den brief van Petrus, die de geloovigen aanspoort om geduldig te lijden. Jakobus vermaant hen, gelijk ook Paulus in Rom. V doet, om de verzoeken voor louter vreugde te achten; en hij geeft daarvoor dezelfde reden op als Paulus. De beproeving des geloofs werkt volharding: de wil van den mensch wordt gebroken; hij moet wachten, totdat God werkt; hij gevoelt, dat hij van God afhankelijk is, en in een wereld leeft, waar God alleen kan volvoeren, wat wij begeeren, namelijk de

macht des satans overwinnen en tegenhouden. Wij wenschen dikwerf - en dat met goede bedoelingen - dat het werk sneller vooruitga, dat de moeielijkheden verdwijnen, en wij van de vervolging bevrijd worden; doch Gods wil, en niet de onze, is goed en wijs. Hij doet het werk, dat op aarde gedaan wordt. De volharding is de volkomene vrucht der gehoorzaamheid. Zoo lezen wij ook in Kol. I : 11 : "Met alle kracht bekrachtigd, naar de sterkte zijner heerlijkheid, (welke groote werken moet zulk een kracht te voorschijn brengen!) tot alle volharding en lankmoedigheid, met blijdschap." Wel behoeft men alle kracht, naar de sterkte, zijner heerlijkheid, om alles zonder murmureeren, ja, met blijdschap te dulden, omdat het ons toekomt uit de hand Gods. Zijn wil, en niet de onze, sterkt het hart. Wanneer Paulus in 2 Kor. XII : 12 de kenteekenen eens apostels optelt, dan noemt hij in de eerste plaats: de volharding. (Het woord volharding beteekent in beide plaatsen: het leed met volharding verdragen.) In Rom. V toont ons Paulus het heerlijk gevolg van dit volharden in de verzoeken: "Wij roemen in de hoop der heerlijkheid Gods. En niet alleen dit, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, wetende, dat de verdrukking volharding werkt, en de volharding bevinding, en de bevinding hoop; en de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest, die ons gegeven is." (Rom. V : 2-5.)

Wanneer de liefde Gods gekend en de eigen wil in ons gebroken is, dan is er vertrouwen op God voorhanden. Wij weten dan, dat alles van Hem komt, en dat Hij alles tot onzen rijken zegen doet medewerken. Aldus werkt de beproeving des geloofs volharding. Doch de volharding moet een volmaakt werk hebben, anders leeft de eigen wil weer op, en in plaats van op God te steunen, vertrouwen wij weer op onszelven. Men handelt dan zonder God, en vraagt niet naar zijnen wil. Men wacht niet op Hem, of ten minste komt er ongeduld of ontevredenheid in ons te voorschijn. Job onderwierp zich langen tijd, doch zijne volharding had geen volmaakt werk. Saul wachtte lang op Samuël; doch hij bleef niet rustig, totdat Samuël kwam, en dientengevolge verloor hij het koninkrijk. Hij wachtte niet op den Heer in het bewustzijn, dat hij zonder God en met zijnen eigenen wil niets vermocht. Zijne volharding had geen volmaakt werk. De verzoeking is de beproeving der volharding. Zij is het werk van God, die door zijne genade uitwendig voor ons en in ons werkt. Is dit werk volbracht; zijn wij Gode volkomen onderworpen, zoodat zijn wil ons eenig begeeren is, dan zijn wij volmaakt en volkomen, en hebben aan niets gebrek. Niet alsof wij ten aanzien van de kennis van zijnen wil niets meer te leeren hebben - vers 5 bewijst het tegendeel - maar de toestand onzer ziel ten opzichte van Gods wil en van onze verhouding tegenover God is volmaakt. God kan ons zijnen wil openbaren; en die openbaring van zijnen wil is onze vreugde. (Zie 1 Petr. I : 6, 7.)

Bij den Heer Jezus had de volharding haar volmaakt werk. De ellende, waardoor Hij in deze wereld heenging, gevoelde Hij diep, oneindig dieper dan wij. Hij kon weenen over Jeruzalem; (Luk. XIX : 41.) weenen bij Lazarus' graf bij het aanschouwen van de macht des doods over de menschen; (Joh. XI : 33-36.) en de verwerping van zijne liefde was voor Hem een bestendige oorzaak van diepe smart. Hij verweet de steden, in welke zijne meeste krachten geschied waren, omdat zij zich niet bekeerd hadden, doch Hij is tevens volmaakt in geduld, en zegt terzelfder tijd: "Ik prijs U, Vader! Heer des hemels en der aarde! dat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt ze aan kinderkens geopenbaard." (Matth. XI.) Hij dankt terzelfder tijd, dat Hij verwijten moet. Iets dergelijks vinden wij in Joh. XII. In beide gevallen is zijne ziel geheel aan den wil zijns Vaders onderworpen; zij opent zich met vreugde bij het zien van alles, wat door onderworpenheid wordt gewerkt.

Het ontbrak Christus nooit aan de wijsheid Gods. Bij ons is dikwerf gebrek aan wijsheid, zelfs dan wanneer onze wil onderworpen is, en wij den wil van God wenschen te doen. Daarom volgt de belofte: "En indien aan iemand uwer wijsheid ontbreekt, hij begeere haar van God, die aan allen mildelijk geeft en niet verwijt, en zij zal hem gegeven worden." (vs. 5.) Het niet-hebben van een eigen wil, de gehoorzaamheid en de geest des vertrouwens in afhankelijkheid van God kenmerken het nieuwe leven. In de wereld gaan wij door verdrukkingen; en in de

wereld ontvouwt dit nieuwe leven zijne eigenschappen. Is evenwel dit vertrouwen niet werkzaam, dan ontvangen wij niets. God te wantrouwen is hetzelfde als Hem niet te eeren. Een mensch, die dit doet, is dubbelhartig; hij is aan een baar der zee gelijk, welke door den wind bewogen en op en neer geworpen wordt, Hij is ongestadig, omdat zijn hart niet in gemeenschap met God is. Hij leeft niet op zulke wijze, dat hij God kan kennen, en dientengevolge is hij ongestadig in al zijne wegen. (vs. 6-8.)

Indien een geloovige in Gods nabijheid leeft, dan kent hij Hem en zal hij zijnen wil verstaan. Hij heeft alsdan geen eigen wil, en zal dien ook niet willen hebben; en dat niet slechts uit gehoorzaamheid, maar omdat hij meer vertrouwen stelt in de gedachten van God ten zijnen opzichte dan in zijnen eigen wil. Het geloof aan de goedheid van God geeft moed om Gods wil te onderzoeken en dien te doen. In Christus hebben wij een volmaakt en voortreffelijk voorbeeld van deze beginselen des goddelijken levens. Toen Hij door den duivel werd verzocht, had Hij geen eigen wil. Hij deed niets, maar betuigde, dat de mensch leeft bij alle woord, dat uit den mond van God uitgaat. Dat was onvoorwaardelijke en volmaakte gehoorzaamheid. De wil van God was voor Hem niet alleen het richtsnoer, maar de eenige beweegreden zijner daden. En toen de verzoeker Hem daarna aanspoorde zich van de tinne des tempels nederwaarts te werpen, om te zien, of God zijne beloften zou gestand doen, weigerde Hij zulks te doen. Hij was zeker van Gods getrouwheid, en Hij wachtte rustig op de kracht Gods, als de gelegenheid tot openbaring daarvan in den weg der gehoorzaamheid zich zou voordoen. Dit geloof en dit vertrouwen bewezen, dat zijne ziel in Gods nabijheid was, en Hij in innige gemeenschap met God leefde. In zulk een toestand is iedere ziel van de verhooring van Gods kant zeker, en daardoor is zij inwendig door de moeielijkheden en beproevingen des tegenwoordigen levens toebereid, om te kunnen zeggen: "Welgelukzalig de man, die verzoeking verdraagt!"

De verzen 9-11 vormen als 't ware een tusschenzin. De nieuwe mensch behoort tot de nieuwe schepping; hij is de eerstelingvrucht van die nieuwe schepping; doch hij bevindt zich hier beneden in een wereld, wier heerlijkheid als een bloem van het gras voorbij gaat. Derhalve is de nederige broeder tot de gemeenschap met Christus, tot de deelneming aan zijne heerlijkheid verheven; en in deze wereld is hij, hoe gering hij ook zijn moge, een medegenoot van al de broeders. "God heeft de armen naar de wereld uitverkoren, om rijk te zijn naar het geloof en erfgenamen van het koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan hen, die Hem lief hebben." (Hoofdst. II : 5.) De rijken erkennen hen als broeders, en vergaderen zich met hen aan de tafel des Heeren als deelgenooten derzelfde voorrechten. Aan den anderen kant kan de rijke broeder, als hij namelijk getrouw is, niet in de grootheid, den hoogmoed en de ijdelheid eener wereld wandelen, welke den Heer verworpen heeft. Hij maakt zich - zelfs Christus heeft dit gedaan - tot een broeder van den arme of geringe, die den Heer lief heeft; en zoo genieten zij gezamenlijk de gemeenschap des Geestes, en hebben deel aan de heerlijkste dingen des levens. Zij verblijden zich te zamen - de arme in zijne hoogheid, omdat Christus zich niet schaamt, hem broeder te noemen; en op dezen titel beroemt zich ook de rijke veelmeer dan op alle andere titels, die hem in de wereld toekomen. Wel wordt deze titel in de wereld miskend en voor niets geacht, doch hij weet, dat de heerlijkheid dezer wereld voorbijgaat als een bloem van het gras, en hij verheugt zich een medegenoot te zijn van hen die door den Heer der heerlijkheid als de zijnen erkend worden. De wereld zal voorbijgaan, en het wezen dezer wereld is voor het hart van den geestelijken Christen reeds nu voorbijgegaan. Wie de laagste plaats wil innemen, zal groot zijn in het koninkrijk Gods. Dit is het tegenovergestelde van den geest van nijd en afgunst, welke alles, wat boven hem staat, zoekt te vernederen. Doch het is niet de eigenliefde, maar de geest der liefde, die zich vernedert, om met hen te wandelen, die gering zijn, evenwel niet gering in de oogen van God. Zoodanig Christen handelt, gelijk Christus deed, die voorzeker het recht had om te heerschen en de eerste te zijn, doch die

zichzelf vernederde, om onder ons te kunnen wonen, en die te midden zijner discipelen een dienstknecht was. De liefde verlangt te dienen, de eigenliefde bediend te worden.

Jakobus keert daarop tot het karakter van den nieuwen mensch terug, voor wien het leven hier beneden een beproeving is. Hij is welgelukzalig, wanneer hij de verzoeking verdraagt en daarin volhardt. Dit is de normale toestand van den Christen. (1 Petr. IV : 12.) Zijn weg is in de woestijn; hier beneden moet hij volharden, straks komt de heerlijkheid - ziedaar zijne roeping. Door de genade blijft hij getrouw en volstandig te midden der verzoeking en beproevingen, en later zal hij de kroon des levens ontvangen, welke God belooft heeft aan hen, die Hem lief hebben. Een leven zonder beproevingen is geen leven. Echter blijft het waar: alleen hij, die beproefd bevonden wordt, is gelukzalig. Het leven hier beneden is niet het beloofde leven der rust met Christus. Wij gaan door de woestijn, en zijn op reis naar deze rust. Het leven van Christus kan zich slechts in ons ontwikkelen, wanneer de blik op de kroon en op de beloofde zegeningen gericht is. Is dit leven in ons, dan moeten wij beproefd worden, opdat, eenerzijds, het hart van de dingen, die ons omgeven en die de opmerkzaamheid van het vleesch voortdurend tot zich trekken, losgemaakt worde, en, anderzijds, onze wil daaraan niet toegeve; opdat zoo doende ons hart, de verleidingen der ijdelheid wederstaande, door de genade in den weg der heiligmaking staande blijve en in gemeenschap met God de hemelsche dingen geniete. De met volharding verdragen beproevingen dragen veel bij tot dit heerlijk resultaat. Het is voor de ziel een uitnemende winst, als het hart van de ijdelheid is bevrijd. Is de wereld dor en woest voor het hart, dan wendt het zich gemakkelijk tot de fontein des levenden waters.

Doch het woord "verzoeking" heeft nog eene andere beteekenis. Wel is het ook dan *beproeving*; doch het is een beproeving van een geheel andere soort - een beproeving, die van binnen komt, de begeerlijkheid; en dat is natuurlijk heel iets anders. God kan ons uitwendig beproeven om ons te zegenen; en Hij doet dit, gelijk Hij zulks met Abraham gedaan heeft; doch hij kan onmogelijk de begeerlijkheid doen ontstaan. Wanneer er geen kwestie van zonde is, maar de gehoorzaamheid en de volharding op de proef gesteld worden, dan gaat het om den toestand der ziel, om die te onderwijzen en op te leiden; zoodra er evenwel spraak is van het opwekken der begeerlijkheid, dan kan er onmogelijk gezegd worden, dat God verzoekt: "want God kan niet verzocht worden door het kwade, en Hij-zelf verzoekt niemand. Maar een iegelijk wordt verzocht, als hij door zijne eigene begeerlijkheid afgetrokken en verlost wordt." (Jak. I : 13, 14)

Zelfs Christus is zijn geheele leven door beproefd geworden door God, en niets dan een liefelijke reuk heeft zich verspreid. Altijd volmaakt in gehoorzaamheid, heeft Hij, die gekomen was om den wil zijns Vaders te doen, geleerd, wat het zeggen wil, in deze wereld van zonde en van vijandschap tegen God, gehoorzaam te zijn. Satan wenschte, dat de eigen wil bij Hem zou opkomen, doch tevergeefs. Hij werd door den Geest geleid in de woestijn om door den duivel verzocht te worden, opdat Hij dien voor ons, die door de zonde onder zijne macht waren, overwinnen zou.

In Hem was geen begeerlijkheid. Wel kon Hij honger hebben, en Hij heeft honger geleden. De stem des Vaders had verklaard, dat Jezus de Zoon van God was, en daarom wilde de duivel, dat Hij de plaats eens dienstknechts, welke Hij in de wereld ingenomen had, verlaten en zijnen eigenen wil doen zou; hij vroeg hem om van steenen brood te maken. De duivel wilde gebruik maken van den honger, welk een zondeloze behoefte was, en die bij den Heer als mensch aanwezig was. Doch Jezus volhardde in zijne volmaakte gehoorzaamheid. Hij had geen andere drijfveer voor zijne daden dan de wil zijns Vaders. Hij wilde leven van elk woord, dat uit den mond van den Vader uitging, Hij werd door God beproefd door lijden, doch geen begeerlijkheid werd in Hem gevonden. Bij ons zijn verzoeking, welke uit den inwendigen mensch, uit de begeerlijkheid ontstaan. Dit is geheel iets anders dan de verzoeking, die van buiten komen, welke den toestand des harten op de proef stellen, en

den eigen wil aan het licht brengen, indien wij, namelijk, aan den wil van God niet volkomen onderworpen zijn, indien andere beweegredenen als Gods wil in onze harten aanwezig zijn. Jakobus is steeds praktisch; hij gaat evenwel niet door tot op den grond van alles, wat in het hart is, zooals Paulus doet. Hij beschouwt de begeerlijkheid als de bron, waaruit de zondige daad te voorschijn komt. Paulus toont aan, dat de zonde in het vleesch de bron der begeerlijkheid is. Dit is een belangrijk verschil, hetwelk tevens het onderscheid tusschen beide schrijvers en het doel van den Heiligen Geest in den brief van Jakobus kenmerkt. Deze brief toont aan, dat de uitwendige en praktische wandel het bewijs is van het karakter des levens, 't welk zijn oorsprong heeft in Gods Woord, dat door het geloof werkzaam is. Volgens Jakobus baart de begeerlijkheid - deze eerste beweging der zondige natuur, welke het karakter van die natuur aan het licht stelt - nadat zij ontvangen heeft, de zonde; en de zonde, voleindigd zijnde, baart den dood. Het is de geschiedenis van de werking der booze natuur. Jakobus houdt zich met deze werking bezig; Paulus daarentegen met haar bron, opdat wij onszelven zouden leeren kennen. (Rom. VII : 7, 8.) In tegenstelling met deze begeerlijkheid leert Jakobus ons, dat "alle goede gave en alle volmaakte gift van boven nederdaalt, van den Vader der lichten, bij wien geen verandering is of schaduw van omkeering. Naar zijnen eigen wil heeft Hij ons (de geloovigen) gebaard door het woord der waarheid, opdat wij als eerstelingen zijner schepselen zouden zijn." (vs. 17, 18.) Hij erkent, gelijk ik gezegd heb, de genade als de eenige en goddelijke bron van het goede, dat in ons is - in ons als dezulken, die uit God geboren zijn, en dat wel door het geloof, daar het door het woord der waarheid is geschied. Door dit woord zijn wij wedergeboren; het is een nieuw leven, door den wil van God te voorschijn geroepen. Wij behooren tot de nieuwe schepping, en zijn de eerstelingen van die nieuwe schepping. Welk een onuitsprekelijke zegen, die niet alleen afhankelijk is van een nieuw standpunt, maar van een nieuwe natuur, welke ons bekwaam maakt om God te genieten!

Jakobus spreekt niet van de gerechtigheid door de genade, maar wel van een nieuwe natuur, die van God komt. Daar nu de eigen wil gebroken en het vertrouwen op onszelven geschokt is, zoo vermaant hij ons, dat wij als dezulken, die alles door de genade ontvangen, rasch mogen zijn om te hooren, traag om te spreken en traag tot toorn, aangezien het laatste niets anders is dan het ongeduld van den ouden mensch. "Want de toorn eens mans volbrengt Gods gerechtigheid niet." (vs. 20.) De door God onderwezen mensch is Hem onderworpen. Hij scheidt zich af van alle onreinheid en overvloed van boosheid; en hij ontvangt met zachtmoedigheid het ingeplante woord. De wil des vleesches is niet werkzaam in hem; ook niet de eigen wil; hij luistert naar hetgeen God zegt; hij ontvangt met zachtmoedigheid zijn woord en onderwerpt zich daaraan; en God plant dit woord in zijn hart. Niet door bloote kennis kan de ziel behouden worden, maar door de waarheid Gods, dat is zijn woord. Dit woord is het zaad des goddelijken levens. Het woord, 't welk heiligt, is in ons geplant; die plant is door God te voorschijn geroepen; het is de nieuwe mensch, welke de Gode welbehagelijke vrucht voortbrengt. Doch het is noodzakelijk, dat dit zich in het werkelijke leven openbaart, anders is het slechts schijn; men gelijkt dan op iemand, die zich in een spiegel beschouwt, en terstond vergeten is, hoe hij was, zoodra hij zich verwijderd heeft. "Maar wie inziet in de volmaakte wet, die der vrijheid, en daarbij blijft, deze, geen vergetelijk hoorder zijnde, maar een dader des werks, zal welgelukzalig zijn in zijn doen." (vs. 25)

Wij vinden hier een belangrijke uitdrukking: "de wet der vrijheid." Als ik mijn jongen, die gaarne uit wil gaan, zeg, dat hij thuis moet blijven, dan zal hij gehoorzamen; doch dat is niet de wet der vrijheid; hij houdt slechts zijn eigen wil in toom. Als ik evenwel tot hem zeg; "Ga uit," dan gehoorzaamt hij; maar dan is het een wet der vrijheid, omdat zijn wil en het gebod in volkomen overeenstemming met elkaar zijn. Voor Jezus was de wil van God een wet der vrijheid. Hij kwam om den wil van God te doen; en Hij zocht niets anders. Gods wil te doen was zijne spijze. Gelukkige toestand! In Hem was de volmaaktheid; voor ons is Hij een

gezegend voorbeeld. De wet is de wet der vrijheid, indien de wandel toont, dat de wil en het hart en zijne wenschen in volkomen harmonie zijn met die wet. Wat ons betreft, is het de door God gegeven en in onze harten geschreven wet. Het staat met den nieuwen mensch evenzoo als met het hart van Jezus; hij heeft de gehoorzaamheid lief; hij heeft den wil van God lief, omdat het de wil van God is, en omdat zijne natuur (hij is de goddelijke natuur deelachtig) in overeenstemming is met den wil van God.

Doch er is iets, wat meer dan alle andere dingen openbaart, wat er in onze harten is, namelijk de tong. Wie zijne tong in toom weet te houden, die is een volmaakt man, bekwaam om zijn geheele lichaam te bedwingen. Indien iemand meent godsdienstig te zijn, en zijne tong niet in toom houdt, die godsdienst is slechts schijn, en hij misleidt zijn eigen hart. De ware godsdienst openbaart zich door de liefde en door de reinheid, daar men zich onbevlekt bewaart van de wereld. Zij denkt aan anderen, aan hen, die in verdrukking zijn, die bescherming, verpleging en ondersteuning behoeven, zooals weezen en weduwen. Het waarlijk godsdienstige en met Gods liefde vervulde hart denkt gelijk God; want het is God, die deelneming voor de ellende, de zwakheid en de nooden in hetzelfde werkt. Dit is het waarlijk christelijk karakter.

Het tweede kenmerk, dat Jakobus ten opzichte van het christelijk leven geeft, is: "zichzelven onbevlekt te bewaren van de wereld." De wereld is verdorven; zij ligt in het booze, zij heeft den Heiland verworpen. Dat de mensch uit Eden verdreven werd, omdat hij gezondigd had, is niet alles, wat er van hem te zeggen valt, hoewel dit genoegzaam was tot zijne verdoemenis. Er is nog meer. God heeft vele dingen gedaan om den mensch terug te brengen. Hij heeft aan Abraham de belofte gegeven; Hij heeft Israël geroepen, om zijn volk te zijn. Hij heeft de profeten gezonden, en ten laatste zijnen eeniggeboren Zoon. God zelf is in genade gekomen, doch de mensch heeft Hem verworpen, van zich gestooten en van de aarde verbannen. Daarom zeide de Heer: "Nu is het oordeel der wereld." Het laatste, wat God doen kon, was zijnen Zoon te zenden, en Hij heeft Hem gezonden. "Ik heb nog mijnen Zoon, mijnen geliefden" zeide Hij, dien zullen zij ontzien!" Maar neen! zij namen Hem, en wierpen Hem buiten den wijngaard, en doodden Hem. De wereld is een wereld, die den Zoon van God verworpen heeft. Waarin vindt zij hare vreugde? In God? In Christus? O neen! in geenen deele, maar in de begeerlijkheden des vleesches, in eer en aanzien en genot en rijkdom. Zij zoekt zonder God gelukkig te zijn opdat de gedachte aan Hem haar niet verontruste. Lees de geschiedenis van Kaïn. "En Kaïn ging weg van het aangezicht des Heeren, en woonde in het land Nod." (Nod beteekent *vlucht*.) Omdat hij aan Gods genade vertwijfelde en zich niet verootmoedigen wou, zoo werd hij van het aangezicht des Heeren verdreven. Door het oordeel Gods werd hij een vluchteling op aarde. Doch dit beviel hem niet, en daarom bouwde hij een stad, en noemde haar naar den naam zijns zoons Henoch om zijne familie te vereeuwigen. Maar een stad zonder de genoegens des levens zou onverdragelijk geweest zijn, en daarom vergaderde hij rijkdommen voor zijnen zoon Jubal. Een lid zijner familie, Jubal, vond muziekinstrumenten uit, en een ander, Tubal-Kaïn, was een leermeester van allerlei werken in koper en ijzer. (Gen. IV.)

Ziedaar de wereld en hare beschaving. Heeft men God niet, dan moet men de wereld liefelijk en aantrekkelijk maken. Men zegt misschien: Wat steekt er dan voor kwaad in harpen en orgelen? In het geheel geen kwaad; het kwaad zit in het menschelijk hart, dat zich van deze dingen bedient, om zonder God vroolijk te zijn, om Hem te vergeten en Hem te ontgaan, om in zijne vervreemding van God zijne ellende niet te gevoelen. Doch de nieuwe, uit God geboren mensch, die deel heeft aan de goddelijke natuur, kan zijne bevrediging niet vinden in de wereld; hij ontvlucht wat hem van God verwijderd. Waar het vleesch zich verheugt en zijn genot vindt, daar kan het geestelijk leven dit niet vinden. Jakobus spreekt van het verderf, doch niet op zulke manier, alsof het ééne deel der wereld verdorven, het andere daarentegen rein is. Het verderf is in de wereld, en de Christen moet zich onbevlekt daarvan bewaren. De

wereld is niet rein; zij is integendeel onrein en verdorven, zoowel in hare beginselen als in elk opzicht. Wie zich met haar vereenigt, diens weg is verdorven; de vriendschap der wereld is vijandschap tegen God, en wie een vriend der wereld is, die is een vijand van God; daarom moeten wij ons onbevlekt van de wereld bewaren. Wel moeten wij door de wereld gaan; doch wij moeten afgezonderd zijn van de wereld, die ons omgeeft, gelijkewijs de Heer Jezus zulks was. Wij moeten onder de menschen een brief van Christus zijn.

HOOFDSTUK II

In dit hoofdstuk worden zij, die in den Heer Jezus Christus gelooven, duidelijk van de anderen onderscheiden. Wij mogen het geloof van onzen Heer Jezus Christus, den Heer der heerlijkheid, niet hebben met aanneming des persoons. Indien men de armen verachtte, dan handelde men in tegenspraak met de wet, die alle Israëlieten als voorwerpen van Gods gunst, het volk als één geheel, en ieder in het bijzonder als lid van één en dezelfde familie beschouwde. Het is tevens geheel in strijd met den geest des Christendoms. Dit toch eischt nederigheid, noemt de armen welgelukzalig, doet ons de ware grootheid in de hemelsche heerlijkheid vinden, en leert ons, dat aan de heerlijkheid daarboven het kruis hierbeneden voorafgaat. Het geloof zag dezen Heer der heerlijkheid in vernedering - Hem, die geen plaats had, waar Hij zijn hoofd kon nederleggen. Bovendien, de rijken bleven over 't algemeen tegenstanders van het Christendom; zij lasterden "den uitnemenden naam," die door de Christenen aangeroepen werd, en trokken hen voor de rechtbanken. God heeft de armen naar de wereld uitverkoren, om rijk te zijn in het geloof en erfgenamen van het koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan hen, die Hem lief hebben. Hetzelfde wordt door Paulus geleerd: "Niet vele wijzen naar het vleesch, niet vele machtigen, niet vele edelen." (1 Kor. I:26.) Deze dingen - wijsheid, macht en adel - zijn de ketenen, welke de ziel aan deze wereld binden. Wel kan de genade deze ketenen verbreken, doch het gebeurt niet dikwijls. "Het is lichter, dat een kemel ga door het oog eener naald, dan dat een rijke inga in het koninkrijk Gods." (Matth. XIX: 24.) Die banden zijn o zoo sterk, hoewel bij God alle dingen mogelijk zijn.

Jakobus stelt ons het onderscheid voor tusschen de heerlijkheid des Heeren en de valsche heerlijkheid van den mensch in deze wereld; "want de gedaante dezer wereld gaat voorbij." (1 Kor. VII: 31.) Evenals Petrus legt hij grooten nadruk op dit punt. Indien er in de vergadering onderscheid gemaakt wordt tusschen armen en rijken, dan is men een rechter geworden met booze overleggingen. (vs. 4.) Laat ons God danken, dat wij ten minste in de vergadering met elkander voor den hemel en in de hemelsche dingen leven kunnen, omdat daar het eenige onderscheid bestaat in de mate der geestelijke gezindheid of der geestelijke gaven, en niet in de ijdelheid dezer wereld. Belangrijk is het op te merken, dat de vergadering hier synagoge genoemd wordt, waaruit blijkt, hoezeer de gedachten van Jakobus zich in de joodsche gewoonten bewogen. (vs. 1-7.)

Naar aanleiding van dit onderscheid, 't welk gemaakt wordt tusschen armen en rijken, spreekt Jakobus van de wet. Indien men toch den persoon aanneemt, dan doet men zonde, en wordt men door de wet overtuigd als overtreders. Over drieërlei wet spreekt Jakobus: over de wet der vrijheid, waarover wij reeds gehandeld hebben, over de koninklijke wet en over de wet in de gewone beteekenis. De koninklijke wet is: "Gij zult uwen naasten liefhebben als uzelfven." Die haar volbrengt, doet wèl. Hieraan wordt evenwel een zeer gewichtig beginsel toegevoegd: indien wij namelijk de geheele wet houden, maar in één gebod struikelen, dan zijn wij schuldig geworden aan alle. De reden hiervan is heel eenvoudig. Als wij door de begeerlijkheid worden verlokkt, dan hebben wij de wet overtreden, en wij hebben het gezag van Hem met voeten getreden, die de wet gegeven heeft. Wel kunnen wij niet aannemen, dat wij door de overtreding van één gebod elk ander gebod overtreden hebben, doch God heeft zoowel dit ééne gebod als alle andere geboden gegeven; en als het vleesch en de met het vleesch verbonden lust werkzaam is, dan hebben wij aan onzen wil toegegeven en den wil van God veracht. Zijne wet is dan gebroken. (vs. 8-11.) Het Christendom wil, dat wij spreken en handelen als dezulken, die van de macht der zonde zijn vrijgemaakt, om in alles den wil van God te doen. Gods wil moet onze wil zijn. Hij heeft ons van het juk der dienstbaarheid vrijgemaakt: wij zijn waarlijk vrijgemaakt, om in de voetstappen van Jezus te wandelen. Kostbare en heilige vrijheid! Het is de vrijheid eener natuur, die hare vreugde en haar geluk in

den wil van God en in de gehoorzaamheid aan zijne geboden vindt. Derhalve is de Christen altijd vrij, om den wil van God te doen. Hij kan in de kennis van dien wil opwassen en toenemen; doch wat hij van dien wil erkent, kan hij volbrengen, omdat de kracht daartoe in Christus te vinden is. Heeft men zich evenwel door nalatigheid of ontrouw van God verwijderd en zijne geboden overtreden, dan wordt men door de wet der vrijheid geoordeeld. (vs. 12.) En deze gedachte aan het oordeel geeft Jakobus aanleiding om hieraan toe te voegen, hoe noodzakelijk het is om overeenkomstig de genade te wandelen. Wie geen barmhartigheid gedaan heeft, voor dien zal het oordeel zijn zonder barmhartigheid. De Heer Jezus had reeds het groote beginsel uitgesproken, dat de zonden vergeven worden aan hem, die vergevensgezind is. Als de geest der genade niet in ons hart is zoo kunnen wij geen deel hebben aan de genade, die God geopenbaard heeft aan de menschen. Zelfs in de bijzonderheden des levens en naar de regeering Gods zal hij, die niet naar barmhartigheid handelt, strenge bestraffing van 's Heeren kant ondervinden, omdat God zijne vreugde in goedertierenheid en liefde vindt.

Verder spreekt Jakobus uitvoerig over de werken. Dit is een belangrijk gedeelte van zijn brief; niet omdat het meerdere waarde heeft dan de andere deelen, maar om de vele redeneeringen der menschen over dit onderwerp. Het zoo even genoemde beginsel brengt hem vanzelf tot de werken. De liefde moet zich niet in woorden openbaren, maar in daden vertoonen. Jakobus is steeds praktisch. Hij houdt zich vooral bezig met het kwaad, dat ontstaat door een belijdenis van het Christendom, die zich niet vertoont in een Gode waardigen wandel. Tevens verbindt hij in zijne onderwijzingen de twee beginselen: dat de liefde waarachtig moet zijn, en het geloof zich openbaren moet in werken, die door hetzelfde gewrocht zijn. Indien men tot een broeder of zuster, die naakt is, en gebrek heeft aan dagelijksch voedsel, zou zeggen: "Gaat heen in vrede, warmt u en verzadigt u, en gij geeft hun de nooddrift des lichaams niet, wat baat het? Zoo is ook het geloof, als het geen werken heeft, dood bij zichzelf." (vs. 15-17.) Dit is zeker niet het ware christelijk geloof. Dat geloof toch is een machtig beginsel, en het gevolg van de werking des Heiligen Geestes in de ziel; het is de drijfveer van iedere werkzaamheid des harten - een beginsel, 't welk ons boven de eigenliefde en boven alle lage beweegredenen dezer wereld verheft, en onze genegenheden aan Christus bindt. Christus wordt de ware drijfveer des harten, en daar Hij in ons leeft, is Hij de bron, waaruit onze daden voortvloeien, zoodat wij wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft. Ongetwijfeld kunnen wij ons nooit met Hem vergelijken, maar het beginsel van ons leven is hetzelfde, of liever Hij-zelf leeft in ons. Derhalve is het duidelijk, dat het ware geloof door de liefde werkt en de goede werken voortbrengt. Dit kan niet anders zijn.

Wij vinden hier evenwel nog een ander beginsel, 't welk in de woorden "toon mij" ligt opgesloten. Het geloof is, natuurlijkerwijze, een *verborgen* beginsel. Ik kan het geloof niet zien, gelijk ik ook de wortels niet zien kan, die de planten tot groeien en vrucht dragen in staat stellen, daar zij uit den grond hun voedsel trekken, evenals het geloof zulks doet uit Christus. Gelijkerwijs nu een plant zonder wortels geen vrucht kan dragen, zoo kunnen er ook zonder geloof geen goede werken gedaan worden. Er zijn wel uitwendige werken, doch die hebben geen waarde. Men kan veel geven en veel doen, zonder evenwel de ware liefde en het ware geloof te bezitten; doch een leven der liefde, 't welk Christus navolgt, zijn wil doet en niets anders zoekt, kan niet zonder geloof bestaan. Wie in het geloof roemt, erkent, dat het geloof alleen goed is, en wat goed is te voorschijn roept. Daarom zegt Jakobus: "Toon mij uw geloof zonder de werken." Dit is natuurlijk onmogelijk. Het is duidelijk, dat het geloof of een in het hart verborgen beginsel is, of een bloote belijdenis zonder werkelijkheid. Wij mogen echter in het laatste geval niet altijd huichelarij vooronderstellen; want opvoeding en de invloed van hetgeen ons omgeeft, en de uitwendige beproevingen kunnen het geloof aan het Christendom en aan zijne hoofdwaarheden tot een gewoonte der ziel maken. Bij zulk een geloof is er geen verbinding met Christus en geen bron des eeuwigen levens. Zoo iemand openbaart wel geen

positief ongelooft, en eert zelfs den naam van Christus; doch dit geloof werkt niets in de ziel. Christus kan zich dezulken niet toevertrouwen. (Zie Joh. II : 23-25.)

Zoodra het ware geloof - het geloof, 't welk de vrucht is van de genade door de werking des Heiligen Geestes - in het hart is gewerkt, ontstaat er een verlangen naar Christus in de ziel, een behoefte om Hem te bezitten en zijne stem te vernemen. Nicodemus is daarvan een voorbeeld; hij zocht Christus, en, letten wij er wel op, hij gevoelde terstond, dat de wereld tegen Hem was, hij kwam des nachts. Daar nu het geloof zelf zich niet toonen kan, zoo kan degene, die daarin roemt, niets antwoorden, als men tot hem zegt: "Toon mij uw geloof." Wie echter de ware werken der liefde bezit, kan die niet hebben zonder het geloof, zonder dat in het hart wonende, goddelijke werktuig, waardoor een christelijk leven wordt gewerkt: geduld, reinheid en liefde, afzondering van de wereld, in wier midden men leeft. Niemand beweegt zich zonder beweegreden. Het geloof, 't welk waarlijk op Jezus ziet, en alles in Hem vindt, openbaart zich in een leven tot verheerlijking van God; het is het leven des geloofs. Doch het komt er op aan dit geloof te *toon*en. Aan wien? Aan God? Natuurlijk niet. Het heet: "Toon mij," den mensch, die niet, gelijk God, in het hart kan zien. De geheele bewijsvoering van Jakobus en hare kracht en beteekenis ligt in de woorden: "Toon mij." Hij spreekt derhalve niet van den vrede des gewetens van hen, die gerechtvaardigd zijn door het geloof, omdat de Heer, de dierbare en geliefde Heiland, onze zonden gedragen en zich voor onze overtredingen overgegeven heeft. In dat geval rust het geloof in het werk van Christus, 't welk God als algenoegzaam voor de zonden der geloovigen heeft aangenomen. Dit werk zal nooit zijne waarde verliezen in de oogen Gods, in het heiligdom daarboven, waar Christus is ingegaan met zijn eigen bloed, om daar voor altijd voor ons in de tegenwoordigheid Gods te verschijnen. Hij heeft zijne plaats aan Gods rechterhand ingenomen, omdat aan het kruis, ten opzichte van onze zonden, alles overeenkomstig Gods heerlijkheid volbracht is.

Hier evenwel is spraak van het ijdele en doode geloof, van de belijdenis van Christus' naam, zonder dat Christus woont in het hart. Het geloof toont zich door de werken, door zijne vruchten. Aan de vruchten ziet men, dat de boom leeft, dat er een wortel is, die zijne sappen uit Christus trekt. Door de vruchten, die men draagt, moet men aan de menschen het bewijs leveren van de echtheid der belijdenis. Als wij de ons hier gegeven voorbeelden nauwkeurig gadeslaan, dan is het duidelijk, dat er spraak is van de bewijzen des geloofs en niet van de goede werken in den gewonen zin. De werken, door welke ook de apostel Paulus het geloof in dezelfde personen bewijst, zijn de feiten, dat Abraham bereid was, zijnen eenigen en veelgeliefden zoon op te offeren, toen God zulks van hem eischte, en dat Rachab de verspieders verbergde en in vrede liet gaan. Iets grooters bestaat er niet; want niet alleen was Izaäk de eenige zoon, maar de vervulling van al Gods beloften hing van hem af, zoodat Abraham een onbepaald vertrouwen op God moest bezitten. (Hebr. XI : 17-19.) Als een menschelijk werk beschouwd, was het zeker niets goeds, zijn zoon te doden. Zoo was ook Rachab ontrouw aan haar vaderland en een landverraadster, zoodra wij hare daad uit een menschelijk oogpunt beschouwen; doch door het geloof vereenigde zij zich met het volk van God, toen deszelfs vijanden nog in hunne volle kracht waren, en Israël de Jordaan nog niet was overgetrokken, en nog geen enkele overwinning in het land behaald had.

Ziedaar het geloof, 't welk, 't koste wat het wil, op God vertrouwt, en zich met zijn volk vereenigt, als alles tegen dit volk opkomt. Het geloof van Abraham was eenvoudig geloof in God en aan zijn woord; het was een onvoorwaardelijk, niet twijfelend geloof, daar Abraham zijnen geliefden zoon, aan wien al de beloften Gods verbonden waren, opofferde. Zoo was ook Rachab's geloof een eenvoudig geloof in God, 't welk zich, gelijk ik reeds opmerkte, daarin openbaarde, dat zij zich met Gods zaak één maakte op een oogenblik, toen, naar den uitwendigen schijn, alle kracht bij de tegenstanders was, daar God zijne macht nog niet had geopenbaard. Zich een geloovige te noemen, en dan geen vruchten des geloofs voort te brengen, is geen waarachtig geloof.

Wie het woord aanneemt, wordt uit onverderfelijk zaad wedergeboren; hij krijgt deel aan de goddelijke natuur; en gehoorzaamheid, reinheid en liefde worden gewerkt. Voorzeker, wij moeten nog verzoeken en hinderpalen overwinnen; en wij zijn niet, zoals wij zijn moesten en zijn konden; maar nochtans brengt het leven in meerdere of mindere mate vruchten voort. De Christen moege, soms uit nalatigheid, op zijnen weg ontrouw zijn; doch het geloof brengt steeds zijne eigenaardige vruchten voort; en de Christen weet heel goed, dat een geloof, 't welk niets voortbrengt, geen waarachtig geloof is. Het geloof verwezenlijkt de tegenwoordigheid en de liefde Gods, Dien hij in een nieuwe natuur kent, en het geniet beiden; het weerkaatst, hoewel zwak, het karakter van hetgeen het inwendig geniet. Wij zijn de door het geloof in Christus Jezus uit God geboren zonen. Door het geloof, zelfs als het alleen het menschelijk geloof en niet het beginsel des goddelijken levens in ons is, doen wij alles, wat niet tot het bloot dierlijke behoort. Waarom zaait de landman? Omdat hij gelooft te zullen oogsten. En zoo is het met alle dingen, eten en drinken uitgezonderd. Het is noodzakelijk, dat goddelijke dingen door het goddelijk geloof aan de ziel geopenbaard worden; het is het werk van Gods Geest. Het is het geloof in God, 't welk Gode welgevallig is; en het brengt, daar Hij ons door middel van zijn woord levend gemaakt heeft, vruchten des goddelijken levens voort. Door dit geloof hebben wij gemeenschap met God, met den Vader en met zijnen Zoon Jezus Christus, onzen Heer; en Hij schaamt zich niet ons vrienden te noemen, (Joh. XV : 15.) gelijk Abraham de vriend van God genoemd werd. Een vriend ontsluiten wij ons hart; wij spreken hem over alles, waarvan het hart vol is. Toen Abraham *de vriend van God* genoemd werd, sprak de Heer niet met hem over de hem gegeven beloften, maar deelde Hij hem mede alles, wat Hij van plan was te doen: het oordeel over Sodom en Gomorra. "De verborgenheid des Heeren is voor degenen, die Hem vreezen." (Ps. XXV : 14.) Het is treffend en heerlijk de innigheid te aanschouwen, die er tusschen God en ons ontstaat, als wij getrouw met Hem wandelen. (Gen. XVIII : 17-20.)

De geloovige in Sodom werd gered, maar hij verloor alles, en leefde in onzekerheid en ellende; hij vreesde den berg, waarop Abraham zich bevond, toen hij het vreeselijk oordeel over de goddelooze steden zag; want het ongeloof schuwt steeds het standpunt des geloofs. Ten slotte vluchtte hij toch nog naar den berg, waarvoor hij eerst bevreesd was, en leefde daar in ellende en schande. Wij vinden in Abraham het beeld van een geloovige, die door het geloof leeft; en in Lot het beeld van een geloovige, die de schijnbaar zoo schoone wereld voor zich kiest. De laatste oogste het oordeel, hoewel zijn leven gespaard werd; de eerste, van wien Lot zich verwijderd had, werd door God uitgenoodigd om zijne oogen op te heffen en het land der belofte in zijne geheele uitgestrektheid te overzien, en hem werd de belofte gegeven, dat alles zijn deel zou zijn. Het geloof schenkt ons gemeenschap met den Vader en met zijnen Zoon Jezus Christus, de gemeenschap met alles wat ons toebehoort, en de verwezenlijking daarvan; en op die wijze worden de door God gewilde vruchten voortgebracht. God geve ons, dat wij in zijne nabijheid leven, opdat de dingen, die men niet ziet, werken op onze harten; en wij in geduld en vreugde volharden, totdat de Heer komt, en ons daar brengt, waar het geloof niet meer noodig is - in het genot van hetgeen het geloof heeft gehoopt, toen de dingen zelve nog niet te zien waren!

HOOFDSTUK III.

Ten opzichte van het spreken vermaant Jakobus tot nederigheid: "Zijt niet vele leermeesters, mijne broeders." (vs. 1.) Wanneer men zichzelf niet kent, dan is het veel gemakkelijker anderen te onderwijzen dan zichzelf te beheerschen. De ootmoed in het hart maakt ons langzaam in het spreken; hij is altijd geneigd te wachten om onderwezen te worden, en anderen hunne, gedachten te laten uitdrukken; wij zullen dan veel meer leeren dan onderwijzen. Met deze vermaning begint Jakobus een ernstige beschouwing over de gevaren van de tong. Geen mensch kan de tong temmen. (vs. 8.) Zij maakt duidelijk openbaar, wat in het hart is: "Uit den overvloed des harten spreekt de mond." Menigeen richt met zijne tong, met harde woorden meer onheil aan, dan met zijne hand. Bovendien worden er vele ijdele en lichtvaardige woorden uitgesproken.

Jakobus dringt er op aan den wil in toom te houden, geen zelfvertrouwen te hebben en de lichtvaardigheid des vleesches door de vreeze Gods te onderdrukken. Vooreerst waarschuwt hij de Christenen, zich niet lichtvaardig op den voorgrond te stellen om te leeren, daar dezulken tezwaarder oordeel zullen ontvangen. (vs. 1.) De liefde dringt ons de broeders te stichten, en de Heilige Geest leidt de ootmoedigen, die hunne gaven besteden. Het kan evenwel zijn, dat een Christen zich gaarne laat hooren, dat hij niet ootmoedig is, maar spreekt, omdat hij vertrouwen op zichzelf heeft. Dit is echter geen liefde, maar veeleer eigenliefde. Bovendien struikelen wij allen menigmaal; (vs. 2.) en indien wij anderen onderwijzen, of ten minste ons aanmatigen zulks te doen, dan hebben wij, dit spreekt vanzelf, een grootere verantwoordelijkheid, en onze struikelingen zijn van meer gewicht. Hoe kunnen wij anderen onderwijzen, als wij zelf niet getrouw wandelen? Dit is niet de vreeze Gods. Is ons geweten niet rein voor God, dan kunnen wij onmogelijk zijne genade en waarheid in zijne kracht verkondigen; want wij verkeeren dan niet in zijne tegenwoordigheid, en Hij is niet met ons. De eerste uitwerking zijner tegenwoordigheid zal steeds zijn, dat ons geweten ontwaakt. Hij, die leert, moet in waren en diepen ootmoed volharden en waken, opdat hij niet struikelen.

Deze ootmoedige geest is geen gebrek aan vertrouwen op God, maar staat juist met dit vertrouwen in nauw verband. Wie in dezen geest wandelt, zal zeer zeker niet tot den Heer zeggen: "Ik weet, dat gij een hard mensch zijt." Zelfvertrouwen is daar niet meer voorhanden. De zoodanige spreekt, als het de wil van God is, en hij doet het in de kracht des Geestes. Hij is langzaam tot spreken, en wacht op God om in overeenstemming met Hem te kunnen spreken. Nog andere belangrijke waarheden staan hiermee in verband. Wij struikelen allen menigmaal; wie meent volmaakt te zijn, bedriegt zich. Dit struikelen wil natuurlijk niet zeggen, dat wij grove zonden begaan, maar dat wij dikwerf iets doen of zeggen, wat in Gods oogen verkeerd is. Ons woord is niet altijd in genade, met zout besprengd. Er zijn gebreken bij ons, en wij kunnen ons niet verontschuldigen, omdat de Heer gezegd heeft: "Mijne genade is u genoeg, want mijne kracht wordt in zwakheid volbracht." (2 Kor. XII : 9.) Nochtans struikelen wij, hoe treurig dit ook zijn moge, en wij zijn genoodzaakt dit te bekennen. Indien wij echter met God wandelen, dan zal zijne genade het ons laten gevoelen en doen erkennen; en wij zullen met meer waakzaamheid en nederigheid in Gods nabijheid blijven en vooral in het gevoel van afhankelijkheid van Hem volharden.

Nog een andere waarheid volgt hieruit. Deze vermaning toch zou overbodig zijn, wanneer de vrijheid tot spreken, zoo dikwerf zulks de wil van God is, niet het deel van alle broeders was, een ieder naar de gave door God hem geschonken en in overeenstemming met de voorschriften, welke wij in de Schrift daaromtrent vinden. Ware een bepaald persoon tot spreken aangesteld, dan zou zulk een waarschuwing geheel overbodig zijn. Wij vinden hier derhalve een vermaning tot bescheidenheid, tot kalmte, tot wantrouwen in zichzelf en tot de vreeze Gods, omdat er steeds gevaar aanwezig is om te struikelen, en omdat wij

verantwoordelijk zijn. De uitsluitende dienst van één persoon is in de vergadering buitengesloten. Dit wil niet zeggen, dat één persoon de dienst, die God hem toevertrouwd heeft, niet mag uitoefenen; integendeel, deze dienst staat een ieder vrij, als de Heer hem daartoe de noodige gave gegeven heeft; doch juist daarom moet het in onderwerping aan de vermaningen des Woords geschieden. De werkzaamheid des vleesches wordt verworpen, en de vrijheid des Heiligen Geestes gehandhaafd. De Heer bedient zich van een iegelijk, gelijk Hij het goed en noodig vindt, hetzij ten aanzien van de altijd aanwezige gaven van leeraar, herder en evangelist, die tot aan het eind zullen blijven, hetzij ten opzichte van de dienst van ieder lid op de plaats, welke God hem aangewezen heeft.

Wat hier over het struikelen gezegd wordt, vervolgt Jakobus met toepassing op de tong, die zoo licht in beweging komt en elke neiging des harten volgt. Alles is getemd geworden, zelfs de wilde dieren, doch geen mensch heeft nog de tong kunnen temmen; zij is vol doodelijk venijn. (vs. 7, 8.) De woorden van Jakobus zijn scherp, maar, helaas! volkomen waar. Laat ons evenwel ons herinneren, dat de tong de uitdrukking zal zijn van de gedachten des Geestes, indien wij ons der zonde voor dood kennen en door den Geest wandelen. Menigeen is in zijne eigene kracht in staat zich van vele dingen te onthouden, die niet bij machte is een hartstochtelijk of hard woord tegen zijnen naaste te onderdrukken. Doch al kan geen mensch de tong temmen, de genade Gods kan het wel; want de inwendige mensch is onder het juk des Heeren en derhalve zachtmoedig en nederig van hart. Christus vervult zijn hart, en daar de tong de neiging des harten volgt, zoo drukken zijne woorden deze zachtmoedigheid en nederigheid uit. Het is evenwel noodzakelijk, dat Christus alleen in het hart woont, en dat het vleesch in toom gehouden wordt, opdat het niet te voorschijn trede, als de verzoeking komt. Wel is het moeielijk niet te struikelen; doch het is hoogst nuttig te zien, dat de tong openbaart, wat er in ons werkzaam is, gelijk de wijzer van een klok de verborgen bewegingen des uurwerks aanduidt.

Het is van belang het ware karakter der tong, zooals dit hier beschreven wordt, goed te kennen. Wanneer Jakobus zegt: "Welt ook de fontein uit dezelfde ader het zoet en het bitter op?" dan wil hij daarmee niet zeggen, dat dit met den mond des menschen niet het geval is – want juist daarover klaagt hij (vs. 9, 10.) - maar hij wil zeggen, dat het kwaad er niet moest zijn, daar dit zelfs tegen de natuur is. Daarna beschrijft hij het karakter van den wijzen en verstandigen mensch. Hij wil, dat deze uit een goeden wandel zijne werken toone in zachtmoedigheid der wijsheid. (vs. 13.) De wijsheid, of beter gezegd de kennis, die zich door een geest van nijd en twistgierigheid openbaart is geen goddelijke wijsheid. De goddelijke wijsheid is niet afgescheiden van den toestand des harten, van de zachtmoedigheid, die gewerkt wordt door de genade, door het bewustzijn van Gods tegenwoordigheid, door een gebroken wil, en door hetgeen men van den Heer Jezus leert, die zachtmoedig was en nederig van hart. De toorn eens mans werkt Gods gerechtigheid niet. De wijsheid, die roemt en ijvert, is aardsch, zinnelijk, duivelsch; zij komt niet van boven; zij uit zich in nijd en twistgierigheid, welke de bron is van verwarring en allerlei kwaad. (vs. 14-16.) De wijsheid, die van boven komt, verbindt zich met het bewustzijn van de tegenwoordigheid Gods en van de gemeenschap met Hem, waarbij de natuurlijke kracht is buitengesloten, en de geest der afhankelijkheid van God zich openbaart. Zij weet, dat zij zonder Christus niets vermag. De verwezenlijking van Gods tegenwoordigheid maakt, dat deze wijsheid bovenal rein is; dit kan niet anders zijn, als er gemeenschap met God bestaat. Want die gemeenschap, welke tevens wijsheid verleent, vindt noodwendig in de reinheid plaats. Indien de goddelijke natuur in ons de tegenwoordigheid Gods verwezenlijkt en in Hem blijft, dan leert zij kennen wat Gode welgevallig is, en heeft zij geoefende zinnen om het goed en het kwaad te onderscheiden. Zij wenscht geen geweld te gebruiken, maar zij kan het kwaad, 't welk ons van God verwijdert, niet gedoogen.

“De wijsheid, die van boven is, is vooreerst rein, daarna vreedzaam.” (vs. 17.) Zij wandelt in vrede voor God. De

geest des vredes woont in het hart. Zij is bescheiden, gezeggelijk, wat den eigen wil betreft onderworpen; zij zoekt dien wil niet te bevredigen, maar is veeleer genegen den wil van anderen te doen, mits die met den wil van God niet in strijd is. Zij is vol barmhartigheid, en, omdat zij gelukkig is in God, vrij van eigenliefde. Zij gevoelt de ellende van anderen, en brengt goede vruchten voort, die uit barmhartigheid ontstaan. Zij denkt er niet aan om de fouten en gebreken van anderen op te zoeken, noch om te berispen en te oordeelen, als ware zij daartoe geroepen. Bovendien wandelt zij in eenvoudigheid en reinheid des harten, daar zij de goedkeuring der menschen niet zoekt, noch iets wil zijn of wil schijnen, wat zij niet werkelijk is. Daar zij niet aan zichzelf denkt, doet zij den wil van God in eenvoudigheid des harten en wenscht zij uit liefde anderen aangenaam te zijn, als gold het hare eigene vreugde. Ziedaar de liefelijke schildering der goddelijke wijsheid.

Merken wij op, hoe Jakobus er steeds op uit is om den eigenwil tot zwijgen te brengen, opdat wij bekwaam zouden zijn den wil van God te doen, en, de goddelijke natuur deelachtig zijnde, Gods karakter te openbaren, het karakter van Christus, die de openbaring van God in het vleesch is. Hij kwam in deze wereld, niet om *zijnen* wil te doen, maar den wil desgenen, die Hem gezonden had. Hij onderwierp zich steeds aan het onrecht en de ongerechtigheid, terwijl hij het goede deed en in zachtmoedige liefde wandelde. Het goede te doen, te lijden en geduld te hebben, dat is, gelijk Petrus zegt: Gode welbehagelijk te zijn. (1 Petr. II:20.) Als het eigen-ik dood is, dan is de liefde vrij. Men wandelt in vrede; men maakt vrede; "en de vrucht der gerechtigheid wordt in vrede gezaaid voor hen, die vrede maken," (vs. 18.) "Welgelukzalig de vreedstichters, want zij zullen zonen Gods genoemd worden." (Matth. V : 9.) Het is de navolging van den vrede en de liefde Gods in den menschen wandel, gelijk Christus dien hier beneden geopenbaard heeft.

HOOFDSTUK IV

Nadat Jakobus den Christenen had aanbevolen de gezindheid des vredes te openbaren, zegt hij: "Vanwaar oorlogen, en vanwaar vechterijen onder u?" (vs. 1.) Aan welke klasse van personen denkt hij hier? Niet aan Christenen in de eerste plaats, maar aan de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn, in wier midden de Christenen zich bevinden. Evenwel konden de Christenen in die oorlogen en vechterijen mede ingewikkeld zijn, zoodat deze vermaning ook tot hen komen kan. Deze vechterijen ontstonden uit wellust. De wil was niet gebroken, de begeerlijkheid kwelde de ziel. De vechtenden verlangden naar hetgeen zij niet bezaten. Daar het geweten, door de begeerlijkheid onderdrukt, zweeg, en de wil aan de begeerlijkheid den vrijen loop liet, werden de hartstochten niet meer in toom gehouden. Men moordde en benijdde, en toch werden de begeerlijkheden niet bevredigd, men vocht en oorloogde, en toch ontving men niets. De afhankelijkheid van God werd vergeten, en de eigen wil werkte. (vs. 2.) Men bad niet tot God, en als men het deed, dan was het alleen met den wensch, om God tot een dienaar zijner eigene begeerlijkheden te maken. Op zulke gebeden geeft God natuurlijk geen antwoord. (vs. 3.) Treurige toestand van den mensch! God was niet alleen vergeten; helaas! het stond nog veel slechter: het hart was de slaaf der wellustigheden en onder het juk der hartstochten gebogen, verre van den vrede en van de rust, oorlog van binnen en openbare zonde naar buiten; zonder God in de wereld, of waar men Hem had gekend, was Hij door het wederspannige hart geheel vergeten geworden.

De vriendschap der wereld is vijandschap tegen God. Een Christen, die zich aan de wereld gelijkvormig maakt, heeft vergeten, dat hij van zijne vorige zonden is gereinigd. Indien hij God vergeet, dan wandelt hij in de wegen der ongeloovigen, en het geweten, door de begeerlijkheid onderdrukt, zwijgt. Als men tot God bidt, dan ontvangt men niets, omdat men tot Hem bidt als een wereldsch mensch, om het begeerde in wellust door te brengen. Wij behoeven niet aan te nemen, dat allen, die Jakobus hier overspeelsters noemt, zulks inderdaad waren. Velen leefden in die zonden in de wereld, en de anderen, zelfs indien zij Christenen waren, wandelden in denzelfden geest van ontrouw jegens God; en daar zij met de wereld in vriendschap leefden, lieten zij aan hunne wellustigheden den vrijen loop. Dat is, voorwaar! niet wat een Christen betaamt; doch wanneer een Christen den weg Gods verlaat, en met de wereld gemeenschap aanknoopt, dan gebeurt het niet zelden, dat hij zich over zijn Christendom schaamt; hij waagt het niet, den naam des Heeren Jezus te belijden. Zijn geweten wordt verhard; en hij is aan de menschen in de wereld gelijk, of soms nog slimmer dan zij, omdat hij door niets wordt tegengehouden. Het is de vreugde des duivels op deze wijze den naam van Christus in hen, die dien naam dragen, te onteeren. In het nu volgende vers vinden wij een hoogst gewichtig beginsel. Het heet daar: "De vriendschap der wereld is vijandschap tegen God. Wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand van God gesteld." Machtig getuigenis, 't welk onzen wandel oordeelt en ons hart doorzoekt! De wereld is met het kwaad vervuld en ligt in den booze; zij heeft haar waar karakter vertoond, toen zij den Zoon van God verwierp en kruisigde. De mensch was reeds zonder wet en onder de wet op de proef gesteld geworden. Toen hij evenwel zonder wet zich als geheel boos had geopenbaard, en toen hij, na de wet ontvangen te hebben, die wet had gebroken, kwam God zelf in genade op deze aarde. Hij werd mensch, om de liefde Gods rechtstreeks tot het hart van den mensch te brengen. Dat was de laatste proef voor het hart des menschen; de Heer kwam niet om den menschen de zonde toe te rekenen, maar om de wereld met God te verzoenen. Doch de wereld wilde Hem niet aannemen; het werd openbaar, dat zij onder de macht van den duivel en van de duisternis was; "zij hebben zoowel gezien als gehaat, beide mij en mijnen Vader." (Joh. XIV : 24.) De wereld blijft altijd hetzelfde. De duivel is haar vorst, en "al wat in de wereld is: de begeerlijkheid des vleesches, en de begeerlijkheid der

oogen, en de grootschheid des levens is niet uit den Vader, maar is uit de wereld." (1 Joh. II : 16.) Het menschelijk hart, het vleesch, is, wat het sedert den val van den mensch altijd geweest is - vijandschap tegen God; en hoewel de menschen den naam van Christus dragen, zoo is de vijandschap der wereld tegen Gods gezag toch altijd hetzelfde gebleven.

Men gevoelt en ziet dagelijks, hoe de naam van Christus in oneer is, hoewel de menschen onderwezen worden om dien naam te eeren. Zoodra de mensch handelen kan, zooals hij wil, wijst hij Christus af, uit vrees van anders in zijne vermaken gestoord te zullen worden. Is hij alleen, dan denkt hij niet aan Hem. Hij wil ook niet, dat men hem spreekt van den Verlosser; hij vindt aan Hem niets aantrekkelijks en begeerlijks. De mensch verlangt zijnen eigenen wil te doen, en houdt er volstrekt niet van, dat de Heer daartusschen komt en hem daarin hindert. Zoo is de mensch. Ver van God, zoekt hij gelukkig te zijn, en zich zijn toestand zoo aangenaam te maken, als maar mogelijk is. Door de komst van Christus is het menschelijk hart openbaar geworden; het is duidelijk gebleken, dat het niet alleen de begeerlijkheden des vleesch najaagt, maar ook in vijandschap tegen God leeft. Hoe groot de goedheid van God ook wezen moge, de mensch wil niet gestoord worden in het genot van de genoegens dezer wereld, noch zich onderwerpen aan het gezag van een ander. Hij wil de wereld voor zichzelf bezitten. Hij spant zich in om haar te gewinnen, en zoekt haar te ontrukken aan de handen van hen, die haar in bezit hebben. De eigen wil en de begeerlijkheid, het eigen-ik regeeren de wereld. Dit is een duidelijk bewijs, dat de vriendschap dezer wereld vijandschap is tegen God. In zooverre het den mensch mogelijk was, heeft hij God uit de wereld verbannen, en dit doet hij nog altijd; hij wil groot zijn en macht hebben. Wij weten, dat de wereld den Zoon van God kruisigde, en niets aantrekkelijks vond aan Hem, in Wien God al zijn welbehagen heeft.

Keeren wij nu tot onze beschouwing terug. In vers 5 lezen wij: "Of meent gij, dat de Schrift tevergeefs spreekt? De Geest, die in ons woont, begeert hij met benijding?" De natuur der menschen is vervuld met nijd, doch wij vinden hier het middel aangegeven om haar te overwinnen. "Hij geeft grootere genade. Daarom zegt hij: "God wederstaat de hoogmoedigen, maar den nederigen geeft Hij genade." (vs. 6.) Ziedaar het ware geheim der kracht en der overwinning, ja, van den vrede des harten te midden van alle moeielijkheden en rampen des levens. Jakobus vermaant gedurig tot ootmoed, en dringt er telkens op aan, dat de wil des menschen gebroken en de mensch aan God onderworpen zij. Want God weet heel goed hem te verootmoedigen, die, niettegenstaande God hem tegenkomt, zijnen eigen wil tracht door te zetten. De ware ootmoed bestaat in gehoorzaamheid en in het niet-hebben van een eigen wil. Daarheen wordt de mensch gebracht door Gods goedheid en genade. Het vertrouwen op God maakt, dat de ziel zich aan God onderwerpt. Alleen de ootmoedige mensch is gelukkig; hij geniet het bewijstzijn van de liefde Gods, welke op hem rust. Voorzeker, Gods wil is ons niet altijd aangenaam, en is niet altijd in overeenstemming met onze wenschen; doch het betaamt een schepsel, zich altijd te onderwerpen. God alleen is wijs, en Hij doet voor hen, die Hem lief hebben, alle dingen ten goede medewerken. Bovendien zijne wegen zijn altijd het uitvloeiende zijner genade jegens ons, zoodat onze wijsheid daarin bestaat, dat wij ons aan zijnen wil onderwerpen. Deze onderwerping is plicht en noodzakelijkheid, doch wanneer er vertrouwen op God in ons is, dan geschiedt zij met een gewillig hart. Ziedaar onze ware verhouding tot God, waarin onze ziel zich gelukkig voelt. Als God, die ons lief heeft, in alle dingen een wil voor ons heeft, dan behoeven wij er geen te hebben. Wij moeten ons Hem toevertrouwen. Welk een genade, dat de almachtige God in alle omstandigheden onzes levens steeds aan ons denkt!

De duivel is onze vijand; hij zoekt ons te misleiden; hij spant ons strikken, en zoekt door middel van onze hartstochten op ons te werken. Hij kan zelfs vervolgingen doen ontstaan, om ons op den weg der verheerlijking Gods tegen te houden. Doch in het dagelijksch leven misleidt hij ons door de dingen des vleesch. Worden wij vervolgd, zoo is dat een eer voor

ons. "Het is u uit genade gegeven," zegt Paulus, "ten aanzien van Christus, niet alleen in hem te gelooven, maar ook voor hem te lijden." (Fil. I : 29.) Nochtans is het gevaar steeds aanwezig om door den duivel misleid te worden; wij zijn steeds door zijne listen en bedriegerijen omgeven. Het is hoogst belangrijk om deze listen des satans wel te onderscheiden. Al zijne omleidingen hebben het doel ons ongehoorzaam te doen zijn. Het kan soms zijn, dat het kwaad niet in het oog valt. Toen de duivel den Heer uitnodigde om van steenen brood te maken, trad het kwaad in het geheel niet te voorschijn. Te eten, als men honger heeft, is op zichzelf geen kwaad ; maar het zou geen gehoorzaamheid zijn geweest. De pogingen van den duivel bleven zonder gevolg. Wij moeten alles, zelfs eten en drinken, doen in den naam van Christus, God daarvoor dankzeggende. Indien wij aldus de tegenwoordigheid van God verwezenlijken, dan is alles heilig voor ons. De duivel kan zich niet verbergen, wanneer hij zich tegen de gehoorzaamheid stelt; en hij gaat heen, daar hij weet, dat hij dien ontmoet die hem heeft overwonnen - Christus in ons. Het woord Gods is voldoende om te wandelen op een weg, waar de duivel machteloos is, en waar hij gedwongen wordt ons te laten gaan. Dit zien wij bij den Heer. Hij haalde het woord Gods aan, en de duivel zweeg; doch beproefde daarna den Heer op een andere wijze te misleiden. Hij vertoonde zich niet in zijne ware gedaante; doch de volmaakte gehoorzaamheid van Jezus maakte zijne listen krachteloos. Toen evenwel de duivel zich vertoonde, zooals hij was, en Jezus de heerlijkheid dezer wereld aanbood, zond de Heer hem weg, en hij ging.

Het pad van den Heer is het onze; zijne kracht is de onze; en indien wij met Hem in gehoorzaamheid wandelen, dan zal ook zijne wijsheid de onze zijn. Hij heeft den verzoeker reeds overwonnen. De eenige veiligheid voor ons ligt daarin, dat wij ons dicht genoeg bij hem houden om de listen des duivels te kunnen onderscheiden. Wij moeten daartoe de geheele wapenrusting Gods aandoen. Is de tegenwoordigheid Gods in ons verwezenlijkt, wordt ons hart door den Heiligen Geest geleid en bestuurd, is het gevoel onzer afhankelijkheid levendig in ons, dan zal men erkennen, dat de voorspiegelingen des satans niet van God zijn, en de wil van den nieuwen mensch zal daaraan geen gehoor geven. Zoodra het ons duidelijk is, dat de verzoeking van den duivel komt, dan wederstaan wij die, en hij heeft geen kracht, Jezus heeft hem voor ons overwonnen. In dit hoofdstuk lezen wij, dat de duivel van ons vliedt, als wij hem wederstaan. (vs. 7.) Hij bemerkt, dat de Geest van Christus in ons is, en hij gaat op de vlucht. Onze fout is, dat wij hem niet wederstaan. Wij laten ons met zijne verzoeken in, omdat de wil van God niet alles voor ons is, en wij nog gaarne onzen eigen wil zouden doen. Kennen wij de genade, dan bewaart ons de gehoorzaamheid en de onafhankelijkheid voor de listen des satans. Wederstaan wij hem in het geloof, dan is hij zonder kracht; hij wordt dan als satan, als de verleider openbaar, gelijk zulks bij den Heer het geval was, toen Hij verzocht werd. Hij weet, dat degene, dien hij in ons vindt, dezelfde is, voor wien hij eenmaal op de vlucht ging.

Oneindige troost! Onuitsprekelijke zegen! Indien wij ons zwak gevoelen en Christus onze sterkte is, dan overwinnen wij al onze vijanden, en God geeft ons zooveel genade, als wij behoeven. Hoewel het hier eigenlijk niet de plaats is om over de wapenrusting Gods te spreken, zoo wil ik er toch een oogenblik bij stilstaan. In Efeze VI : 10-18 heeft alles tot aan "het zwaard des Geestes" in vs. 17 betrekking op den toestand der ziel. Vooreerst is er spraak van de werking der waarheid, om de ziel in de ware gesteldheid te houden, zoodat de genegenheden goddelijk zijn, en het geweten, overeenkomstig Gods wil, zijne kracht behoudt. Daarna worden wij vermaand het "borstwapen" der practische gerechtigheid aan te doen, en de voeten geschoeid te hebben met "de toebereiding van het evangelie des vredes", daar wij in ons gedrag den stempel van den vrede, dien wij in Christus genieten, vertoonen. Dan volgt het "schild des geloofs," het vertrouwen op God, 't welk verhindert, dat de influisteringen van den booze ons bereiken. De "vurige pijlen van den booze" kunnen ons onmogelijk wonden. Twijfelingen en kwade gedachten ten aanzien van God zullen geen ingang vinden in ons hart.

Wij hebben dan den "helm" - de zekerheid des heils, die ons in staat stelt om in onzen strijd met den vijand het hoofd omhoog te heffen. Zoo doende kunnen wij het "zwaard des Geestes" opnemen, en ons daarvan in den strijd bedienen. Op deze wijze door de wapenrusting tegen de aanvallen des vijands beveiligd, zijn wij bekwaam in de dienst des Heeren werkzaam te zijn en zijn Woord te gebruiken en toe te passen. Evenwel zijn wij steeds van zijne hulp afhankelijk; en deze afhankelijkheid openbaart zich in gebed en smeeking. Laten wij daarom den duivel wederstaan, en hij zal van ons vlieden. (vs. 8.) Laten wij tot God naderen, en Hij zal tot ons naderen. Hier vertoont zich de werkzaamheid des harten in afhankelijkheid. Wij kunnen deze afhankelijkheid van God langzamerhand leeren; nochtans houdt het gevaar van in onafhankelijkheid te wandelen nooit op. Daarom wil God, dat wij de noodzakelijkheid inzien van Hem te zoeken. Hij wenscht, dat ons hart daarmede bezig is. De afhankelijkheid van God en het vertrouwen op Hem bewijzen zich daarin, dat wij tot Hem naderen. Zij vormen den band tusschen het hart en God; en Hij verzuimt nooit ons te antwoorden. Het vertrouwen neemt toe; men leert gedurig meer die afhankelijkheid waardeeren, welke de volmaakte liefde Gods kent, en de heerlijke waarheid verstaat, dat Hij zijne oogen van den rechtvaardige niet afwendt, en in zijne oneindige en nederbuigende goedheid met alle omstandigheden onzes levens, met ons persoonlijk karakter en met onze moeielijkheden zich bezighoudt, en dat Hij het niet beneden zich acht, om aan ons, nietige schepselen, te denken, en zich met alles, wat ons betreft, te bemoeien. Hij kan ons soms op een antwoord laten wachten om ons geloof te sterken, doch zijn antwoord blijft nooit uit. Daniël moest drie weken wachten, doch het antwoord kwam, en zijn hart werd bevredigd door de mededeeling van de volmaakte goedheid van God ten opzichte van zijn volk en door de belofte van de komst van Christus. God nadert tot ons. Welk een oneindige, onuitsprekelijke genade! Het hart aanbidt en verdiept zich in de liefde Gods.

Maar, Gode zij dank! wij ook mogen Hem naderen. Zijn troon is voor ons een troon der genade. Krachtens zijne liefde mogen wij zonder vrees voor zijn aangezicht verschijnen, en kunnen wij door het kostbare bloed van Christus in het heiligdom ingaan. In zijne tegenwoordigheid leeren wij de heiligheid kennen, en onderscheiden wij zijnen wil. In deze reine atmosfeer ziet ons oog helder en de onderworpenheid is in het hart. "De verborgenheid des Heeren is voor degenen, die hem vreezen." (Ps. XXV : 14.) Wij wandelen met God als dezulken, die door Hem onderwezen zijn, en ons geheele lichaam is licht. Bovendien is Hij met ons, en Hij boezemt ons vertrouwen in. "Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?" Niet alleen is de kracht van God met ons, maar zijne tegenwoordigheid werkt vrijmoedigheid en vertrouwen in ons hart, aangezien wij gevoelen, daar Hij met ons is, dat wij zijnen wil kennen. Het bewustzijn zijner tegenwoordigheid schenkt ons in het aangezicht van den vijand vreugde, rust en moed; en te midden van de moeielijkheden van den weg steunt men op Hem: "Gij verbergt hen in het verborgene uws aangezichts voor de hoogmoedigheden des mans; Gij versteekt hen in een hut om den twist der tongen," (Ps. XXXI : 20.) Is de tegenwoordigheid Gods een wezenlijke zaak voor het hart, dan is het geweten wakker, en het hart is vervuld met vast vertrouwen.

"Nadert tot God." Om dit te kunnen doen, moeten de handen gereinigd en de harten gezuiverd zijn, opdat men in geen enkel opzicht dubbelhartig zij. God is licht ; Hij wil reinheid en zuiverheid in het binnenste. Vol nederbuigende goedheid jegens ons, is Hij bereid den zwakke te helpen, doch Hij sluit zijne ooren voor de dubbelhartigen. Hij wil, dat de wandel van hen, die tot Hem naderen, rein zij, en hun hart oprecht. Zou het anders kunnen? God blijft verre van hen, wier hart in zijne tegenwoordigheid niet oprecht is. Hij wendt zich af van een mensch, bij wien gerechtigheid en oprechtheid ontbreekt, en wiens hart tusschen Hem en de wereld verdeeld is. Hij ziet alles, en Hij wil een oprecht hart, dat bereid is naar Hem te luisteren. Daarom roept Jakobus, terwijl hij aan de ijdele vreugde dezer wereld denkt, welke tot het eeuwig verderf leidt, allen, die ooren hebben om te hooren, toe, dat zij jammeren en

treuren en weenen mochten, en dat hun lachen mocht veranderd worden in treuren, en hunne blijdschap in verslagenheid. (vs. 9.) De ziel, welke met verstand aan anderen denkt en door de liefde bewogen wordt, welke den Geest en dieningevolge de gevoelens van Christus deelachtig is, zal de zedelijke ellende rondom haar heen diep gevoelen; zij zal zich in Christus verblijden, maar treuren over den toestand van de lieden der wereld.

De zonde heeft de wereld ongelukkig en ellendig gemaakt, en de grootste ellende, welke men overal ontmoet, is het door de zonde ontstane lijden. Nochtans zal het hart te midden daarvan de goedheid Gods ondervinden, het zal zich verheugen in het eeuwige heil en in de goedheid, welke dat heil aangebracht heeft, en tevens in de dagelijksche ondervinding dezer goedheid. Doch dit is niet de ijdele vreugde der wereld, die de leegte in het hart zoekt te verbergen, of door lachen het gevoel der ellende zoekt te onderdrukken. Is de mensch der wereld alleen, dan voelt hij dikwerf de leegte en de smart; is hij in gezelschap, dan lacht hij om die te vergeten; hij wil voor anderen niet weten, dat zijn hart leeg en ongelukkig is; en daarom houdt hij zich, alsof hij gelukkig ware. In de wereld kan men niet oprecht en waar tegenover elkander zijn. Het lijden en de smarten zijn echter maar al te waar. De Heer kon weenen, maar niet lachen. De liefde en de christelijke gezindheid volgen zijn voorbeeld. Zij doen dit van harte en in overeenstemming met zijne gezindheid. Jakobus wil, dat de wereldsche vreugde zich verandere in christelijke gevoelens, in gevoelens der verstandige liefde. In het vijfde hoofdstuk zien wij, dat het oordeel gereed stond over het joodsche volk en over de geheele wereld te komen, en dat derhalve de ijdele vreugde der wereld een einde zou nemen.

Verder vermaant Jakobus tot vernedering voor den Heer, opdat Hij ons verhooge. (vs. 10.) "Wie zichzelf vernedert zal verhoogd worden," Dat heeft Christus gedaan (Fil. II.), en dat heeft Christus gezegd. (Luk. XIV : 11.) "God wederstaat de hoovaardigen, maar den nederigen geeft Hij genade." (1 Petr. V : 5.) Den mensch betaamt de ootmoed; zij betaamt hem in zijne kleinheid voor God, in het bewustzijn van de grootheid der goddelijke genade en van alles, wat de mensch nu in zichzelf is. Zelfs de oneindige heerlijkheid, welke de geloovige verwacht, is hem een oorzaak van ootmoed, als hij er aan denkt, hoe onwaardig hij haar is. Hij weet, dat hij in de dingen Gods niets zonder Hem begrijpen of doen kan.

Jakobus houdt zich hier met den hoogmoed en de trotschheid van den geest dezer wereld bezig; beiden bevinden zich ook nog in den Christen, en daarom verlangt hij niet alleen nederigheid, maar vernedering. Hij had een diep gevoel van de dwaasheid der menschen en vooral der Christenen, die naar den geest dezer wereld wandelden, aangezien zij niet alleen naar het lichaam, maar ook naar het hart en naar hunne gewoonten met hen verbonden waren. Zulk een wandel betaamt den Christen niet. De vreeze Gods, het feit, dat de wereld den Heer gekruisigd heeft, geeft den Christen het voorgevoel van het oordeel, 't welk haar wacht, al weet hij ook niet het oogenblik waarop het komen zal. Het is evenwel nog veel beter, als zijn hart en zijne genegenheden aangetrokken worden door den verheerlijkten Heer, door de Morgenster, en door alles wat in den hemel is. Wanneer echter een Christen met de wereld wandelt, dan is het noodzakelijk met hem te spreken over het einde dezer wereld en over het toekomend oordeel Gods, en hem de stem en de bedreigingen van God te doen hooren, die verkondigen, dat "de dag des Heeren zal komen, gelijk een dief in den nacht." Luistert hij hiernaar, dan zal de Heer hem oprichten en zegenen. Wie zal den dag zijner komst kunnen verdragen, wanneer Hij komen zal om te oordeelen hen, die niet wilden luisteren? Voor den Christen is de komst des Heeren heel wat anders. De Heer zelf zegt ons, dat Hij zal komen om ons tot zich op te nemen, ons te verhoogen en in het huis des Vaders binnen te leiden, waarheen Hij gegaan is om ons daar een eeuwige woning te bereiden.

Is men nederig, dan behoeft men zich niet te vernederen. Evenwel de geest des menschen verheft zich zoo licht, zoodat het noodig voor ons is om ons te vernederen en de tegenwoordigheid Gods te verwezenlijken. In zijne tegenwoordigheid zullen wij altijd nederig zijn. Wij hebben dan het bewustzijn onzer geringheid, en zullen aan God en niet aan

onzelfen denken. De hoogmoedigen te verheffen is niets anders dan den hoogmoed voeden, en dit betaamt evenmin den zondigen als den godvreezenden mensch. Daarom kunnen godzaligheid en hoogmoed niet te zamen gaan. God heeft er een welgevallen in de nederigen te verhoogen, en daar deze verhooging van God komt, zoo is zij een bron van dankbaarheid en vreugde, en niet van hoogmoed. Men staat voor God in het gevoel zijner goedheid. Merken wij op, dat er staat: "Vernedert u *voor den Heer*," en niet "voor de menschen." Het moet een wezenlijk werk in onze ziel zijn, waardoor de goede meening, die wij van onszelfen hebben, te niet gedaan, en de tegenwoordigheid Gods verwezenlijkt wordt. De grootheid van God geeft Hem zijne ware plaats in ons hart, en wijst ons onze plaats aan. Is dit aldus bij ons, dan is alles waarachtig in ons, en wij kunnen overeenkomstig de waarheid wandelen.

"Spreekt geen kwaad van elkander, broeders!" zoo gaat Jakobus voort. Ziedaar een voorschrift, 't welk vele tongen tot zwijgen zou brengen, indien zij gehoorzaam waren. Ach hoeveel kwaad zou daardoor voorkomen worden! De liefde spreekt geen kwaad; doch de tong is, zooals wij vroeger gezien hebben, een groot kwaad, vol doodelijk venijn, een klein vuur, dat een groot bosch aansteekt. Doch wat meer zegt, "die van een broeder kwaad spreekt of zijnen broeder oordeelt, spreekt kwaad van de wet en oordeelt de wet;" (vs. 11.) want de wet wil, dat een broeder het voorwerp onzer liefde en genegenheid zij, en niet, dat hij vervolgd, kwalijk bejegend, of in de oogen van anderen verachtelijk gemaakt wordt. Als dit geschiedt, dan verliezen wij het standpunt uit het oog, waarop de wet den broeder geplaatst heeft, terwijl het onze plicht naar de wet en onze roeping als broeder is, om dat te erkennen. Werpen wij ons op als oordeelaars of wetgevers, dan overtreden wij de wet; wij zijn haar ongehoorzaam, en volgen hare voorschriften niet op, maar stellen ons integendeel boven haar. Doch slechts "Eén is de Wetgever en Rechter, Hij die behouden en verderven kan." En wie zijn wij, dat wij anderen oordeelen? (vs. 12.)

Het slot van ons hoofdstuk houdt zich bezig met het ijdele vertrouwen op de voornemens onzes harten. Het menschelijke, van God vervreemde hart meent zijne schreden zelf te kunnen richten, en zonder aan den wil Gods, ja, zonder aan God zelve te denken, beraamt het zijne plannen. Wat het zich voorneemt, moge op zichzelf niet kwaad zijn, noch het geweten verontrusten, doch God wordt geheel en al vergeten. De mensch handelt zonder God, als ware de aarde hem toevertrouwd, als had God zich teruggetrokken, en als legt zijn wil geen gewicht meer in de schaal. Zulk een mensch leeft, wat de godsdienst, wat de volvoering zijner plichten in de praktische dingen, in het dagelijksch leven betreft, in het atheïsme (ontkenning van God). God heeft geen plaats in zijne gedachten. Het geld, de eerezucht der wereld, enz., dat zijn de dingen, die zijn hart beheerschen, al leeft hij ook niet in bepaald slechte dingen, Hij gevoelt niet, dat hij Gode toebehoort, dat hij, als hij een Christen is, door het kostbare bloed van Christus is gekocht. Hij maakt zijne plannen naar zijnen eigenen wil, naar zijne eigene wijsheid en naar zijne voordeelen in deze wereld. Dat wij arbeiden om het noodige te verdienen, is in overeenstemming met Gods wil, en wij kunnen daarover zijnen zegen vragen. Doch daarvan is hier geen sprake, maar wel van iemand, die zich aanmatigt om over zijnen tijd te beschikken en zijn levensonderhoud te zoeken, zonder daarbij tot God op te zien of op zijne leiding en besturing te wachten. Hij weet niet, wat de volgende dag zal brengen, hij weet niet, of hij den volgenden dag nog leven zal. "Het is maar een damp, die weinig tijds gezien wordt en daarna verdwijnt." (vs. 13 , 14.) Zoo is het menschelijk leven. Het betaamt ons te zeggen: "Indien de Heer wil en wij leven, zullen wij dit of dat doen." (vs. 15.)

"Al dergelijke roem is boos." Jakobus wederstaat steeds en in alle gevallen den wil des menschen; hij staat er op, dat deze gebroken worde, en dat de mensch de hem betamelijke plaats van gehoorzaamheid en onderwerping inneme. God wil de plaats, die Hem toekomt, innemen. Hij wil, dat de mensch afhankelijk en gehoorzaam zij. Elke handeling en alle aanspraken van den menschelijken wil zijn boos.

Nog een ander gewichtig beginsel vinden wij aan het slot van dit hoofdstuk. Als men weet goed te doen en men doet het niet, dan is het hart boos, of, op zijn zachtst genomen, is de toestand van zulk een mensch slecht. De genade en de liefde ontbreken daar. Het kenmerk van den natuurlijken mensch is zijn eigen voordeel te zoeken, zijnen eigenen wil te doen en zijne eigene wenschen te bevredigen. De vrucht der liefde is: het goede te doen, het heil van anderen te zoeken en hen te dienen. Als de kennis van het goede aanwezig is, en de gelegenheid zich aanbiedt het goede te doen en men die gelegenheid niet gebruikt, zoo is dit een bewijs, dat het hart in een slechten toestand is, want de liefde tot anderen en de wensch om het goede te doen zijn niet aanwezig. Het nalaten van het goede is zonde, en bewijst, dat de genade ontbreekt en de eigenwil werkzaam is.

HOOFDSTUK V.

Het deel der getrouwen is niet in deze wereld. Christus heeft hen verworven voor Zichzelf, voor den hemel, opdat zij Hem in de heerlijkheid gelijkvormig en zijne medeërfgenamen zouden zijn; want zijne liefde wil, dat zij alles genieten zullen, wat Hij-zelf geniet. Zijne liefde is volmaakt. Hier op aarde evenwel moeten zij met Hem lijden. Het is een groot voorrecht, voor Hem te lijden; doch dat is niet aller deel. Nochtans zullen allen, die godzalig willen leven in Christus Jezus, vervolgd worden; (2 Tim. III : 12.) en het is onmogelijk het lijden met Christus te ontgaan. Indien wij den Geest van Christus bezitten, dan gevoelen wij, gelijk Hij gevoeld heeft. De heiligheid en de liefde lijden bij het aanschouwen van de zonde om ons heen; zij lijden ten gevolge van den toestand der gemeente Gods en ten gevolge van de ellende, welke ons omgeeft, en van de blindheid, waarin die zielen verkeeren, welke van Christus en de zaligheid afkeerig zijn. Ieder heeft zijn kruis te dragen. Bovendien laat God toe dat wij lijden, daar wij hierdoor geduld leeren, en tevens tot de erkenning komen, dat ons erfdeel hier beneden niet is. De bevinding, d. i. de verwezenlijking der practische waarheid, wordt in het hart bevestigd, en daardoor wordt de hoop zooveel te helderder en sterker. Dit vooronderstelt natuurlijk, dat de liefde Gods door den Heiligen Geest in onze harten is uitgestort. Waar zulks niet het geval is, daar zendt God het lijden om de ziel tot bekeering te brengen.

Jakobus wendt zich nu met een scherpe bestraffing tot de rijken, die vele goederen in deze wereld bezaten, en de armen zonder versooning behandelden, terwijl er toch geschreven staat: "Welgelukzalig is hij, die zich verstandiglijk gedraagt jegens een ellendige." (Ps. XLI : 2.) Wie den arme veracht, omdat hij arm is, veracht den Heer. "Ik ben wel ellendig en nooddruftig," zegt de Heer in den vorigen Psalm. De Heer Jezus had, toen Hij op aarde wandelde, zijnen zegen over de armen uitgesproken, en hun is het evangelie verkondigd geworden. Wij weten heel goed, dat een arme een even slecht mensch zijn kan als ieder ander; doch rijkdommen zijn een bijzonder gevaar voor ons, omdat zij den hoogmoed voeden, en ons hart zoo licht aftrekken van de armen, bij welke de Heer hier beneden zich voegde. "Gij kent de genade onzes Heeren Jezus Christus, dat hij, rijk zijnde, om uwentwil arm is geworden, opdat gij door zijne armoede rijk zoudt worden." (2 Kor. V : 9.)

De rijken echter, tot wie Jakobus zich wendt, leefden in de zonde; zij onderdrukten de armen, en betaalden hun het loon voor hunnen arbeid niet. Wij worden hier verplaatst in de laatste dagen. Het geschrei der armen is gekomen tot de ooren van den Heer Zebaoth. Jakobus roept de rijken op om te weenen en te huilen over de ellenden, die over hen komen zouden. Zij hadden weelderig geleefd op aarde en wellusten gevolgd. En niet alleen dat, maar, terwijl zij in wellusten leefden, wilden zij in de bevrediging daarvan door niemand gestoord worden. Zij hadden den rechtvaardige veroordeeld en gedood. Hij had hen niet wederstaan. Zij wilden zich het genot dezer wereld verzekeren in die valsche rust, welke noch aan God, noch aan het oordeel, noch aan den dood denkt. Ontwaakte het geweten, dan zouden zij verontrust zijn geworden, en daarom verhardden zij zich, zooveel zij maar konden, om dit ontwaken te verhinderen. Tot nu toe heeft God den loop dezer wereld niet veranderd. Had Hij dit gedaan, dan zou Hij genoodzaakt zijn geweest, het oordeel uit te voeren. Insteede hiervan is Hij nog altijd ten gunste van de zondaren werkzaam. Hij slaat hen niet, en toch vertraagt Hij de belofte niet, maar is lankmoedig over ons, niet willende, dat iemand verloren ga, maar dat allen tot bekeering komen. (2 Petr. III : 9.)

De Christenen moeten daarom hunne harten bemoedigen; zij moeten geduldig blijven en zich aan het uitwendige kwaad onderwerpen tot de komst des Heeren, gelijk ook Christus, die het goede deed, geleden heeft en steeds geduldig gebleven is. De Christen wordt vermaand zijne voetstappen te volgen. Ons deel is niet in deze wereld. Lijden wij, terwijl wij goeddoen, dan is

dit aangenaam voor God, vooral indien dit lijden om Christus' wil is. Het leven van den Heiland bestond slechts in lijden en geduld. Nu evenwel is Hij verheerlijkt bij God, den Vader. Weldra zal Hij ten tweeden maal op deze aarde komen in de heerlijkheid des Vaders, in zijne eigene heerlijkheid en in de heerlijkheid der engelen. Dan zal Hij "verheerlijkt worden in zijne heiligen en bewonderd in allen, die geloofd hebben." (2 Thess. I : 10.) In dien heerlijken dag, wanneer de armsten der zijnen, de door de vijanden der waarheid onderdrukte Christenen, aan den Heer zelve in zijne heerlijkheid gelijk zullen zijn, zullen wij er ons in beroemen, dat wij waardig geacht werden, om zijnentwil te lijden, en dat wij in geduld en stilheid te midden van het lijden hebben volhard. Welgelukzalig zij, die Hij wakende vinden zal! Hij zal zich omgorden, en hen doen aanzitten, en naderkomende, zal Hij hen dienen. (Luk, XII : 37.) Welk een vreugde! Welk een genade! Het zal de eer en de vreugde des Heeren zijn om ons in het genot van de hemelsche gelukzaligheid in het huis zijns Vaders in te leiden, en ons alles uit zijne eigene hand te doen ontvangen. Wel is het der moeite waardig, om een weinig en voor een korten tijd voor Hem te lijden, en daarna een hemelsche gelukzaligheid te bezitten, welke ons de hand en het hart van Jezus zelve zal meedeelen. Wij zullen met Hem heerschen. Het is de vrucht van den arbeid, waartoe Hij ons verwaardigd heeft. Al ware het slechts een glas koud water, dat in zijnen Naam is gegeven geworden, het zal zekerlijk worden beloond. Doch nog veel heerlijker zal het zijn, in vrede te wonen in het Vaderhuis, en daar de eeuwige goederen te genieten, die Jezus ons in overvloed zal schenken. Kostbaar bewijs zijner liefde! (Zie Luk. XII : 35-44.)

Bedenken wij wel, dat de komst des Heeren toentertijd de hoop der geloovigen was. Wie neergebogen en bedroefd was, moest geduld hebben tot op die komst. "Weest dan geduldig broeders!" zegt Jakobus, "tot op de komst des Heeren." Misschien zegt deze of gene: Zij zijn dus bedrogen uitgekomen. Geenszins; want al zijn zij vóór de komst des Heeren ontslapen, zoo zullen zij toch, als de Heer komt, al de vruchten van hunne volharding inoogsten. En ook tot die ure toe zijn zij bij den Heer; wel is waar uitwonende uit het lichaam, doch inwonende bij den Heer; en zij zullen met Hem komen, en dan de vruchten genieten van hun lijden, waarin zij uit liefde tot zijnen naam geduldig volhardden, en Hem hier beneden trachtten te verheerlijken. De vermaning van Jakobus toont ons evenwel duidelijk, hoe deze hoop toenmaals leefde in de harten der geloovigen, en het geheele wezen des christelijken levens doordrong. Het was niet slechts een bloote meening, een leerstelling, welke men van buiten geleerd had, een artikel van een geloofsbelijdenis, maar een levende hoop, die hunne zielen verheugde en verkwikte. Zij *verwachtten den Heer*. Welk een troost voor de armen en verdrukten, het heerlijk bewustzijn te kunnen hebben, dat de Heer spoedig komt, en dat dan alle lijden, alle ellende zal ophouden, en wij voor eeuwig bij Hem zullen zijn, die ons zoo onuitsprekelijk heeft liefgehad! Niets maakt ons zóó los van de wereld als de verwachting des Heeren. Ik zeg niet: de *leer* zijner komst, maar de werkelijke *verwachting* des Heeren. Zijne komst scheidt ons voor altijd van deze wereld. Het hart wacht op zijne komst.

Totdat Hij komt, verkondigen wij in het avondmaal den dood des Heeren. Wij vieren dit avondmaal met dankzegging, omdat wij gedenken aan Hem, die ons heeft liefgehad, en omdat wij zijne liefde genieten, totdat Hij komt, om ons tot zich te nemen, opdat wij voor altijd bij en met Hem zijn zouden. In het avondmaal vinden wij de uitdrukking van al, wat het wezen des praktischen Christendoms uitmaakt, en door den Heiligen Geest worden wij bekwaam gemaakt, dit bij het vieren van dit feest te verwezenlijken.

"Weest ook gij geduldig, versterkt uwe harten." (vs. 8.) Hebben wij ons standpunt recht verstaan, dan wachten wij voortdurend. Wij weten evenwel niet, wanneer de Heer komen zal. Hem zij dank daarvoor! De Heer is lankmoedig, en zolang er nog ééne ziel is, die door het evangelie uit de wereld moet gerukt worden, zal Hij niet komen. Zijn geheele lichaam, zijne bruid moet gevormd, ieder lid aanwezig, bekeerd en met den Heiligen Geest verzegeld zijn. Is dit geschied, dan zal Hij komen en ons tot zich nemen. Christus zelf zit op den troon zijns

Vaders, niet op zijn eigen troon. Ook Hij wacht op dien heerlijken oogenblik, en voorzeker met sterker verlangen dan wij. Daarom wordt er van de "volharding van Christus" gesproken. Dat is de beteekenis van de woorden in Openb. I : 9 en ook in Openb. III : 10, waar wij lezen: "Omdat gij het woord mijner volharding bewaard hebt," evenals van de woorden in 2 Thess, III : 5: "tot de volharding van Christus." Deze drie plaatsen bezigen hetzelfde woord. In den brief aan de Hebreërs (Hoofdst. X : 12.) wordt ons geleerd, dat Christus "zich voor altijd gezet heeft aan de rechterhand Gods, voorts wachtende, totdat zijne vijanden gesteld worden tot een voetbank zijner voeten." Als Christus wacht, dan kunnen wij ook wachten, al is het ook in strijd en lijden. Hij wacht op den oogenblik, waarop Hij zoowel in den hemel en op de aarde regeeren en vollen zegen over de zijnen uitstorten, als ook het kwaad uit beide plaatsen verbannen zal.

Wij moeten derhalve geduld hebben, opdat de eigen wil, noch de afmatting in den strijd zich van onze zielen meester maken. Wij kunnen er van verzekerd zijn, dat de door God gekozen tijd de beste, en juist die is, welke zijne goddelijke wijsheid en liefde voor de zijnen kan bepalen. Laten wij onzen blik richten op den Heer en op de hemelsche dingen, opdat wij Hem verwachten met verlangen, met een oprecht hart en een vast vertrouwen, terwijl wij het oogenblik zijner komst aan Gods beslissing overlaten! Dat onze harten een volkomen vertrouwen in zijne liefde hebben! Laten wij, bij de zekerheid, dat de Heer met meer liefde op ons wacht, dan wij op Hem, rustig zijn en geduldig op de reis door de woestijn! Het is kostelijk voor het hart, om Christus te verwachten, en met Hem een volheid van vreugde. En, Gode zij dank! zijn Woord zegt: "zijne komst is nabij." (vs. 8.)

Jakobus wijst ons op twee praktische gevolgen, die uit deze verwachting des Heeren voortvloeien. Hij vermaant de geloovigen vooreerst, de boozen niet te wederstaan. De rechtvaardige heeft hen niet wederstaan. Geduldig wachten is noodig, gelijk de landman wacht op de kostelijke vrucht des lands, en dientengevolge den vroegen en spaden regen verwacht. Van deze middelen bedient zich God om de vruchten van zijnen oogst tot rijpheid te brengen. De Christen moet zijn hart versterken, onderwijl hij de wederwaardigheden des levens en de vervolgingen der wereld, die den Heer steeds vijandig is, te verduren heeft, en hij moet daarbij steeds aan 's Heeren komst gedachtig zijn. Daarna vermaant Jakobus de geloovigen, om niet in een geest van zuchten en twisting met elkander te leven. Verwacht men den Heer, dan is het hart rustig en tevreden; men is niet verbitterd tegen de vervolgers, maar verdraagt integendeel de beproevingen der woestijn met geduld, en volhardt, gelijk Christus volhard heeft, toen Hij leed, het onrecht verdroeg en op God vertrouwde. Men is tevreden en rustig en in een gelukkigen en liefdevollen geest; want een gelukkig hart valt het niet moeielijk liefdevol te zijn. De komst des Heeren zal alles in orde brengen; onze gelukzaligheid bestaat niet in de dingen hierbeneden. Dit zegt ook Paulus in Fil. IV : 5. "Uwe bescheidenheid zij allen menschen bekend. De Heer is nabij." Van welke heerlijke praktische gevolgen is de verwachting van 's Heeren komst. Welk een macht oefent zij uit op het hart. "De Rechter staat voor de deur." (vs. 9.)

Hierop volgen enkele voorbeelden. De profeten zijn een voorbeeld van lijden en geduld. Men had hen lief, en prees hen gelukzalig in hun lijden. Evenwel waren zij niet de eenigen; ook anderen bevonden zich in verdrukking en achtten zich gelukkig daarin. Zien wij iemand om den naam des Heeren Jezus onrecht lijden, en hij is geduldig en zachtmoedig, en zijn hart is met liefde voor zijne vervolgers vervuld, in plaats van tegen hen verbitterd te zijn, dan zijn wij getuigen van de macht des geloofs en des vertrouwens op de liefde en trouw des Heeren. Is zulk een rustig en vol vreugde, dan zeggen wij: "Hoe gelukkig maakt het geloof dien man!" en wijzelfen zijn gelukkig te midden van het lijden, ten minste wij behooren het te zijn. Het is natuurlijk heel wat anders iemand te bewonderen, die door den Geest van Christus ondersteund wordt, dan in de verdrukking te roemen, als men er zelf in is. Een gebroken wil,

vertrouwen op God, gemeenschap met Hem, die voor ons geleden heeft - ziedaar wat in ons aanwezig moet zijn, zullen wij in de verdrukking kunnen roemen.

Een ander voorbeeld wordt ons voorgesteld in Job, evenwel met het doel, om ons het einde des Heeren te toonen, die vol van medegevoel en barmhartig is. (vs. 11.) Dit voorbeeld is zeer leerrijk. Job was een oprecht en vroom man, God vreezende en wijkende van het kwaad. (Job I : 1.) Doch hij had welgevallen in zichzelf; hij deed goed, en dacht aan zijn goetdoen; een verborgen eigen gerechtigheid bevleekte zijne vroomheid. Doch God wendt zijn oog van den rechtvaardige niet af. (Job XXXVI : 7.) Hij zag het gevaar, waarin Job verkeerde, en Hij vestigt de aandacht van den satan op hem. God *maakte een begin*. De satan, de aanklager der broederen, dringt er op aan, dat Job aangetast wordt. God staat hem toe, Job te verzoeken en naar zijnen wil met hem te handelen. De satan gaat daarop zóó ver, als hij maar gaan mocht; doch Job blijft onderworpen en zondigt niet met zijne lippen. (Job II : 10.) De duivel volhardt in zijne aanklachten, en dringt aan op grootere verzoeken: "Strek nu uwe hand uit, en tast zijn gebeente en zijn vleesch aan, zoo hij U niet in uw aangezicht zal vloeken." (Job II : 5.) God geeft Job wederom in zijne hand, alleen moest zijn leven worden verschoond. Doch Job bleef getrouw, en zondigde niet. Hij had het goede uit de hand van God ontvangen, zou hij dan ook niet het kwade uit zijne hand aannemen?

Door de genade behaalde het geduld van Job de overwinning over den satan; hij vermocht hem niet te doen wankelen. Door Gods genade was de kracht des vijands overwonnen. "Gij hebt van de volharding van Job gehoord." Evenwel het werk Gods tot zijnen zegen was nog niet volbracht. God had door zijne genade zijn hart gesterkt tegen den vijand, en Job had zijne trouw bewezen. Door den satan, als werktuig in de wegen van God, was door middel van den nood, welken hij over Job bracht, veel geschied. Doch het hart van Job was nog niet bereikt: hij kende zichzelf niet. Wel was hij door de genade Gods tegenover de aanklachten van den satan, gerechtvaardigd; doch indien er niets meer gebeurd ware, dan zou zijn toestand slechter, of ten minste het gevaar voor hem grooter geweest zijn dan van te voren. Hij zou dan hebben kunnen zeggen: "Ik was zachtmoedig en goetdierig in het geluk, en nu ben ik geduldig in het ongeluk." God moest noodzakelijkerwijze zijn werk volbrengen, en Job moest zijn eigen hart leeren kennen.

De vrienden van Job bezochten hem, en zetten zich zwijgend bij hem neer, ontzet over den toestand, waarin zij hem vonden. Helaas! hoe dikwerf komt de hoogmoed voor de oogen der menschen te voorschijn, wanneer hij beleedigd is geworden. Het hart vervult zich met toorn; en tegenover de deelneming verdwijnt de vastheid van karakter. Al wat in het hart van Job verborgen was geweest, vertoont zich nu in tegenwoordigheid zijner vrienden. Hij vervloekt den dag zijner geboorte. Job is nu naakt, en dat niet alleen voor God want, dat was hij altijd - maar, wat zoo zeer pijnlijk is, ook in zijne eigene oogen. Waar is nu zijne liefderijke bescheidenheid? Hij strijdt met God; hij beweert regtvaardiger te zijn dan God. Desniettegenstaande is het heerlijk te zien, hoe op den grond zijns harten rechtvaardige en ware gevoelens omtrent God aanwezig zijn. God zou niet zijn, zooals gij, indien ik Hem kon ontmoeten, zegt hij tot zijne vrienden; Hij zou woorden in mijnen mond leggen. Zijne vrienden beweerden, dat deze wereld een volmaakte ontvouwing van Gods regeering was, en dat dientengevolge Job's belijdenis zijner vroomheid louter huichelarij moest zijn. Tegen dit onrechtvaardig oordeel komt Job op, en verklaart, dat het kwaad, al is het ook, dat Gods hand zich nu en dan openbaart, in deze wereld zijnen loop heeft zonder dat God zich daarmede bezighoudt; want de goddeloozen hebben voorspoed. Doch Job geeft lucht aan de bitterheid zijns harten. Elihu bestraft hem, omdat hij zichzelf voor rechtvaardiger houdt dan God; en zegt, dat er werkelijk een regeering van God over de zijnen bestaat, dat Hij zijne oogen niet afwendt van den rechtvaardige en hem kastijdt, omdat Hij hem liefheeft. Daarop openbaart God zichzelf, en toont Job, hoe dwaas het is, met Hem in het gericht te treden. Job erkent zijne verdorvenheid en nietigheid, en in plaats van, gelijk vroeger, te zeggen: "Als mij een oog zag,

zoo getuigde het van mij," (Hoofdst. XXIX : 11.) zegt hij nu: "Nu ziet U mijn oog. Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en asch." (Hoofdst. XLII : 5, 6.) Hij ziet nu, wie en wat hij is voor God. Thans kon God hem zegenen, en dat heeft Hij gedaan meer dan in het begin. Ziedaar het einde des Heeren. Job heeft in den grootsten nood en in alle beproevingen volhard; God heeft zijn hart doorzocht, en hem daarna rijkelijk gezegend. (vs. 11.)

Jakobus vervolgt nu het onderwerp, dat het eigenlijke doel zijner onderwijzingen is. Hij wil niet, dat de eigen wil werkzaam is, en ook niet, dat het vleesch zich vertoone. Hij dringt er op aan, dat de bewegingen der natuur in toom worden gehouden, en het hart zich niet overgeve aan ongeduld, waartoe onze natuur zoo zeer geneigd is. Als men zweert, dan laat men dit ongeduld des harten werken. (vs. 12.) Men vergeet de heerlijkheid en majesteit van God, als men zijnen Naam bezigt om deze of gene bewering te bevestigen, of aan een gelofte, die zonder eerbied is afgelegd, kracht te verleenen. Evenzeer vergeet men Gods majesteit, als men in plaats van God een schepsel stelt, 't welk men met het gezag en de macht bekleedt, welke Gode alleen toekomen. De grond van zulk een handeling is de wil, die niet onderworpen, en de hartstocht, die niet in toom gehouden is. In het gevoel van zijn onvermogen om zijne gedachten en woorden te bevestigen, roept de mensch God in zonder eerbied, gelijk een heiden zijne goden tot getuige roept. Er is hier geen spraak van de begeerlijkheid, maar van het ongeduld van het onbeteugelde vleesch. (Zie Kol. III : 8.) Het is gebrek aan eerbied het is de aanmatiging en onafhankelijkheid van den menschelijken geest, ten top gestegen. Daarom zegt Jakobus: "Vóór alle dingen, mijne broeders! zweert niet" Rustig en gelaten moeten wij hetgeen wij te zeggen hebben met ja en neen bevestigen; rustig in de vreeze Gods. Het is van het grootste belang, dat wij de bewegingen der natuur in toom houden. Tegenover een mensch, wien wij welgevallig mochten zijn, zouden wij zulks stellig doen. Welnu God is altijd tegenwoordig; en als wij derhalve deze rust en gelatenheid niet bezitten, dan bewijzen wij daardoor, dat wij zijne tegenwoordigheid hebben vergeten.

Jakobus tracht nu verder de ziel van de gewoonten der wereld vrij te maken. (vs. 13.) De menschen trachten zich zelve te misleiden doordien zij de treurige gedachten, de moeiten en zorgen waaraan zij niet ontvluchten kunnen, en waardoor God in zijne genade een hulp en een toevluchtsoord voor het hart bereidt, zoeken te vergeten. De Heer wil niet, dat wij gevoelloos zijn voor de zorgen des levens. Hij zendt ze tot ons bestwil. Er valt geen musch van het dak zonder den wil van onzen Vader - niet alleen zonder den wil van God, maar zonder den wil van dien God, die ons als een teedere Vader liefheeft, die ons wel kastijdt, maar toch altijd aan ons denkt. Hij kastijdt ons om ons te heiligen, en om ons nader tot Zich te brengen." Als men in het lijden tot God de toevlucht neemt, dan is de wil onderworpen, en het hart wordt getroost en bemoedigd. God zelf openbaart zich dan aan de ziel, en werkt door zijne genade; en in het bewustzijn zijner tegenwoordigheid zegt men: "Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest." (Ps. CXIX: 71.) Doch wij zijn niet alleen in Gods nabijheid, maar wij openen ook voor Hem ons hart. God wil zoo gaarne, dat wij dit doen. Hij wil, dat wij Hem vertrouwen, dat wij ons niet alleen aan zijnen wil onderwerpen, maar dat wij Hem ook al onze zorgen meedeelen. "Weest in geen ding bezorgd, maar laat uwe begeerten in alles, door gebed en smeeking, met dankzegging, bekend worden bij God; en de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uwe harten en uwe zinnen bewaren in Christus Jezus." (Fil. IV : 6 , 7.) Hier is spraak van *zorgen*; doch ook in *verdrukking* vinden wij troost en rust. "Die ons vertroost in al onze verdrukking," zegt Paulus. Hij roept den Vader der barmhartigheden en den God aller vertroosting aan. In den brief aan de Filippiërs wordt het hart met vrede vervuld door de vertroosting, die daarin uitgestort worden. Dit kan door de omstandigheden geschieden, zooals uit 2 Kor. VIII : 6 blijkt. "God, die de nederigen vertroost, heeft ons vertroost door de komst van Titus." Paulus was bedroefd, omdat hij Titus niet gevonden had, dien hij tot de Korinthiërs gezonden had. Hij had de deur, die hem in Troas geopend was, verlaten, en zijn hart was zóó bezwaard, dat het hem berouwde zijnen eersten brief aan de Korinthiërs

geschreven te hebben. In Macedonië gekomen, predikt hij het evangelie, hoewel zijn vleesch geen rust had; want hij zegt: "wij waren in alles verdrukt, van buiten strijd, van binnen vrees." God doet den apostel zijne zwakheid gevoelen; doch het is der moeite waard bedroefd te zijn, als God zelf onze vertrooster is. Titus kwam, en bracht goede tijding van de uitwerking van zijnen eersten brief, zoodat Paulus met blijdschap werd vervuld. Dikwerf verkort God de verdrukking, en vervult het hart met vreugde. Bij elke verdrukking is het gebed onze toevlucht; wij erkennen onze afhankelijkheid, en vertrouwen op de goedheid van God. Het hart wendt zich tot God. Het maakt Hem zijne behoeften en zijnen kommer bekend, en legt dien voor den troon zijner genade neder; en God antwoordt hetzij door verandering der omstandigheden, hetzij door de mededeeling zijner vertroosting. Dit laatste is het beste van alles. De Heer doet altijd, wat het beste voor ons is, Hij handelt naar zijne volmaakte liefde.

Wanneer de godvreezende ziel onder den invloed der genade staat, dan geeft zij zich ook in voorspoed aan God over; doch als zij bij de oorzaak der vreugde blijft staan, dan is zij in gevaar. Geeft zij zich uitsluitend over aan de vreugde, dan wordt zij ijdel en lichtvaardig; het hart verwijdert zich van God, en de dwaasheid keert daar in. In nood gevoelen wij onze afhankelijkheid van God, terwijl wij in voorspoed gevaar loopen haar te vergeten; en niet zelden eindigt de blijdschap in een val. Komt het niet zoover, dan is nochtans het vleesch werkzaam, en wordt God vergeten. Jakobus dringt er op aan, dat onze blijdschap niet zonder godzaligheid zij. Dit is van groot gewicht voor den Christen. Denkt men in de vreugde aan God, dan drukt zich die vreugde uit in psalmen en dankzeggingen jegens God. God is tegenwoordig in de vreugde en in het geloof. De gemeenschap en de geestelijke kracht worden door het gevoel zijner tegenwoordigheid vermeerderd. Zoo doende is men ijverig in zijn werk; men is verkwikt en gesterkt voor den arbeid in de woestijn, en men heeft een dieper bewustzijn van de waarheid, dat God voor ons is.

Dit brengt Jakobus tot een andere zaak, tot ziekte namelijk, die dikwerf, hoewel niet altijd, een kastijding des Heeren is. Ziekte en dood zijn door de zonde in de wereld gekomen, en zij worden overal onder het menscheeljk geslacht gevonden. Doch hoewel zij nu, als 't ware, tot den natuurlijken toestand van den mensch behooren, zoo bedient God zich daarvan, om zijne kinderen te kastijden.

"Het gebed des geloofs zal den zieke behouden, en de Heer zal hem oprichten, en als hij zonden gedaan heeft, het zal hem vergeven worden." (vs. 15.) De zieke heeft de hand Gods in zijne ziekte erkend, en God antwoordt op het geloof van hem, die tot Hem bidt. Er is tweeërlei soort van vergeving. Vooreerst die betrekking heeft op de rechtvaardiging voor de eeuwigheid. (Zie Rom. IV en Hebr. X.) Deze is het deel van allen, die aan de algenoegzaamheid van het bloed van Jezus gelooven. Hunne zonden worden hun niet meer toegerekend. "Die Hij geroepen heeft, die heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, die heeft Hij ook verheerlijkt." (Rom. VIII : 30.) God heeft op het kruis hunne zonden geoordeeld; Hij heeft ze voor altijd uitgewischt en zal ze niet meer gedenken. Maar bovendien heeft God zijne regeering; het is het bestuur van een Vader, doch van een heiligen Vader, die zijne kinderen te zeer bemint om hun te veroorloven in de zonde te wandelen. Als Elihu in het boek Job zegt, dat God zijne oogen niet afwendt van den rechtvaardige, en hiermede den zegen aanduidt, welke noodwendig uit de gunst Gods voortvloeit, en de uitwerking zijner genade is, dan spreekt hij terstond daarop over de kastijding. Ook hier in Jakobus vooronderstelt de Geest Gods, dat ik mij in zulk een geval bevinden kan, want Hij spreekt van zonden; doch dit is niet altijd zóó. In Job XXXIII lezen wij, dat God spreekt en de kastijding der menschen verzegelt, "opdat Hij den mensch afwende van zijn werk, en van den man de hoovaardij verberge." De Heer voorkomt het kwaad, zooals bij Paulus. (2 Kor. XII.) Hij verootmoedigt den mensch, om hem voor zijne zegeningen geschikt te maken. In elk geval doet Hij voor hen, die Hem liefhebben, alles ten goede medewerken.

Wanneer de wil niet gebroken is, dan weent en mort men, en staat men op tegen God; wanneer de ziel zich echter aan God overgeeft en zijne hand erkent, hetzij in de ellende, die het natuurlijke erfdeel van den zondigen mensch is, (hoewel nooit zonder de hand en den wil van God) hetzij in een bepaalde kastijding, hetzij in iets, waarvan oorzaak en doel ons verborgen is, zoo wendt hij zich tot God, en ziet in de moeilijke omstandigheden de werking van zijnen wil, en zoekt bij zijne genade hulp en troost als een, die Hem onderworpen en van zijne macht en zijnen wil afhankelijk is. Het geloof der ware Christenen alleen kan het antwoord en den zegen van Boven doen afdalen.

Jakobus spreekt hier niet meer van de synagoge, gelijk in hoofdst. II : 2, maar van de gemeente. Om gezegend te worden is het ware geloof een vereischte; en God heeft, de zegeningen aan de gemeente der ware geloovigen verbonden; men is daar, door het geloof, onder zijn bestuur en tucht. Wanneer de zonde zich openlijk vertoont, zoodat men van iemand, die een broeder genoemd wordt, moet zeggen : "hij is een booze," dan is het de plicht der gemeente, hem uit te sluiten. De zonden zijn dan op den uitgeslotene gebonden; verootmoedigt hij zich, en belijdt hij zijne zonde met oprecht berouw, dan moet de gemeente, hem weer opnemen. (2 Kor. II.) Dan vindt degene, die gezondigd heeft, in den weg van Gods regeering vergeving (2 Kor. II : 7 , 8.); de banden zijn losgemaakt. En dit geldt daar, waar twee of drie in den naam van Christus, in de eenheid en kracht des Heiligen Geestes, vergaderd zijn ; (Matth. XVIII.) want alleen door den Geest kan deze tucht in waarheid worden uitgeoefend. Ook is het noodzakelijk, dat de gemeente zulks doet, niet alleen, omdat haar de belofte toekomt, maar ook opdat zij haarzelve reinige. Aan haar is de vermaning in 2 Kor. II gericht.

Jakobus evenwel spreekt niet van zonden, waarover de gemeente tucht moet uitoefenen, maar over de wegen Gods in de gewone omstandigheden des levens, en in 't bijzonder over de kastijding van God. Als een geloovige de hand Gods erkent, en 't geen hem treft niet als toeval beschouwt, dan zoekt hij de tusschenkomst van God in genade. De gemeente nu is de plaats, waaraan God zijnen naam en zijnen zegen verbonden heeft; zij is de door Hem gestelde uitdeelster zijner genade. Christus is aldaar; en toen de gemeente nog in den normalen toestand verkeerde, liet de zieke de oudsten, die over haar waakten, roepen, om de genade en den zegen Gods te genieten. Nochtans was het 't persoonlijke geloof, 't welk door het gebed den bijzonderen zegen des hemels vermenigvuldigde - "het gebed des geloofs," gelijk er staat. De oudsten waren alleen een teeken van deze bijzondere tusschenkomst van God, zooals wij uit Mark. VI : 13 zien kunnen. Daar geschieden wonderen door hen, die Jezus tot dit doel uitgezonden en met kracht toegerust had; hier wordt de zegen Gods in het midden der gemeente door de oudsten dier gemeente meegedeeld onder voorwaarde, dat er geloof was. Deze normale toestand bestaat niet meer; nochtans vergeet Christus zijne gemeente niet. De belofte voor twee of drie, die in zijnen naam en op grond van de eenheid der zijnen vergaderd zijn, blijft steeds bestaan; en als zij, die nu waken, geloof hebben, dan zal ook thans het antwoord van God niet uitblijven. Men kan niet verwachten, dat de zegeningen den gewonen loop hebben, als de kanalen verstopt en in verval zijn. De zaak blijft nochtans dezelfde, en de macht van God is onveranderlijk. Hoe heerlijk is het, dit te weten! Toen de Heer de discipelen om hun ongeloof bestrafte, voegde Hij er onmiddellijk bij: "Brenge hem tot mij;" en de knaap werd gezond. (Mark. IX : 19.) Jakobus wijst daarom op Elia, die een mensch was van gelijke bewegingen als wij; en als antwoord op zijn gebed regende het drie jaren en zes maanden niet. De uitwendige orde der gemeente is, gelijk ik reeds zeide, verloren gegaan; doch de macht, de liefde en de getrouwheid des Heeren blijven onveranderlijk dezelfde. Hij doet ons gevoelen, dat het vanwege de zonde der gemeente niet meer is, gelijk in den beginne; doch desniettemin blijft het waar, dat daar, waar God geloof schenkt, het antwoord van zijne zijde nooit zal uitblijven. Het is waarlijk geen vroomheid, als men niet gevoelt, hoeveel de gemeente sedert de dagen der apostelen door

hare ontrouw verloren heeft; maar het is evenmin vroomheid, indien men aan de macht van Christus twijfelt, als God het geloof schenkt om zich van die macht te bedienen.

Jakobus zegt: "De zonden zullen hem vergeven worden." Als de kranke broeder tot zichzelf inkeert en de hand van God erkent, dan zullen hem de zonden - als deze namelijk de kastijding van God veroorzaakt, en de genezing van den kranke verhinderd hebben - vergeven worden. De tucht van God toont zich door de kastijding, d.i. door de ziekte; zoodra deze verwijderd is, dan is de tucht ten einde en de zonden zijn vergeven.

Wij vinden hier evenwel nog een onderwijzing, die een wijdere strekking heeft, welke evenwel van den toestand der gemeente afhankelijk is. Wij hebben gezien, dat in den tijd, toen alles nog in orde was, de zieke de oudsten der gemeente moest laten roepen. Dit kan ook nu nog geschieden, wanneer men dezulken roept, die door hunne dienst oudsten zijn. Welke nu evenwel ook de toestand van verval moge zijn, waarin de gemeente Gods zich bevindt, zoo kunnen wij altijd elkander de misdaden belijden en voor elkander bidden, opdat de zieken gezond worden. Hiertoe zijn geen ambten noodig, doch wel moet daartoe ootmoed, vertrouwen en liefde voorhanden zijn. Wij kunnen onze misdaden niet belijden, als wij geen vertrouwen hebben in de liefde van den broeder. Wij mogen een wijzen en vertrouwden broeder uitkiezen, in plaats van alles aan een onvoorzichtigen en praatzieken mede te deelen. Doch hoe dit ook zij, voor de *gezindheid* van den schuldige heeft deze keuze niets te beteekenen. Indien men het kwaad niet verbergt, maar zijn hart opent, dan bevrijdt men zijn beoedeld geweten, en misschien ook zijn krank lichaam. De waarheid breekt zich baan in het hart, en de schuldige zoekt niet een goeden naam, maar een voor God oprecht geweten. God vindt zijne vreugde er in, het geweten te bevrijden, en indien zulks noodig is het lichaam van de ziekte. Het hart wordt gelukkig in het bewustzijn zijner gunst. Een rein en oprecht geweten is een bron van goddelijke vreugde.

Het is van gewicht steeds te bedenken, dat er een regeering van God ten aanzien van zijne kinderen bestaat. Er is daarbij geen spraak van de rechtvaardiging of de vergeving der zonden door het bloed van Christus. Deze regeering vooronderstelt integendeel, dat wij in Gods oogen rechtvaardig zijn. (Job. XXXVI.) Als de zoodanigen heeft ons de Heer onder zijn opzicht. Wandelen wij goed, dan zegent Hij ons, dan laat Hij ons zijne gunst ondervinden, en kunnen wij Hemzelf genieten. Wandelen wij daarentegen niet goed, dan vermaant Hij ons, en indien wij geen acht geven op zijne stem, dan kastijdt Hij ons, om onze ziel uit den slaap op te wekken. Zijne goedheid, zijn bewonderenswaardig geduld, zijne liefde tot ons verminderen nooit.

Jakobus eindigt zijnen brief met een vermaning om ons aan te sporen, den zegen van anderen te zoeken. Wie een zondaar van de dwaling zijns wegs terugbrengt, is niet slechts het werktuig tot redding van die ziel, maar bedekt een menigte van zonden. Dat de ziel van een onbekeerd mensch van den dood wordt gered, is gemakkelijk te begrijpen. Betreft het een Christen, die slecht wandelt, dan wordt hij op den weg des verderfs tegengehouden. Het tweede punt: "hij zal een menigte van zonden bedekken", behoeft nog eenige verklaring. De zonde is afschuwelijk in de oogen Gods. Hij ziet alles. Denken wij aan den toestand der wereld, dan gevoelen wij, hoe aanbiddelijk zijn geduld is. Bij de bekeering van een zondaar worden al zijne zonden voor Gods aangezicht weggedaan. God ziet ze niet meer. Zij zijn als 't ware in de diepte der zee geworpen, gelijk geschreven staat. (Micha VII : 19.) Zij zijn voor altijd uitgedelgd, en in dezen zin moet men de woorden verstaan: "De liefde zal een menigte van zonden bedekken." (1 Petr. IV : 8.) Zij zijn niet meer voor Gods aangezicht als een hem beleedigend voorwerp. Vergeven wij de misdaden van een broeder niet, dan blijft de vijandschap als een ongeneeslijke wond in het lichaam der geloovigen voor God. Vergeven wij, dan treedt de liefde op den voorgrond, en die liefde is het, welke zijn hart welgevallig is. Als derhalve een zondaar bekeerd of teruggebracht wordt, dan verblijdt zich de liefde Gods daarin, en het beleedigende voorwerp is uit zijne oogen verdwenen.

Wij vinden derhalve in den brief van Jakobus weinig leerstellingen, maar veelmeer den gordel der gerechtigheid, de openbaring van het geloof door de werken en door het christelijk karakter; bovendien is de onderworpenheid aan God en de volharding onder zijne regeering op een voor de Christenen hoogst leerrijke wijze voorgesteld.